

Noi credem în Isus

LECTȚIA
PATRU

PREOTUL

THIRD MILLENNIUM
MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură - Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită. Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate). Copyrightul © 2010 al ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel[®]. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte eficece în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere.....	1
II. Contextul vechi-testamentar.....	2
A. Calificările	2
1. Desemnați de Dumnezeu	2
2. Credincioși lui Dumnezeu	3
B. Funcția	4
1. Conducerea	4
2. Ceremoniile	Error!
Bookmark not defined.	
3. Mijlocirea	9
C. Așteptările	10
1. Evoluția istorică	10
2. Profetiile specifice	14
III. Împlinirea în Isus.....	16
A. Calificările	16
1. Desemnat de Dumnezeu	16
2. Credincios lui Dumnezeu	18
B. Funcția	18
1. Conducerea	19
2. Ceremoniile	Error!
Bookmark not defined.	
3. Mijlocirea	22
C. Așteptările	24
1. Mare Preot	24
2. Preotul ca împărat	24
3. Împărăție preoțească	25
IV. Aplicarea actuală.....	26
A. Jertfa	27
1. Încrederea	27
2. Slujirea	29
3. Închinarea	30
B. Împăcarea	31
1. Pacea	31
2. Unitatea	33
3. Misiunea	34
C. Mijlocirea	34
1. Cererea	34
2. Pledoaria	Error!
Bookmark not defined.	
V. Concluzie	38

Noi credem în Isus

Lecția a patra

Preotul

INTRODUCERE

Cei mai mulți dintre noi cu greu ne-am putea imagina să fim invitați să facem cunoștință cu o persoană faimoasă și puternică. Însă știm toți cum am reacționa. Ne-am întreba: „Mă va prezenta cineva? Cu ce să mă îmbrac? Cum ar trebui să mă port? Ce ar trebui să spun? Cine-mi poate arăta cum ar trebui să mă port când sunt acolo?”

Imaginați-vă că ați fost invitați în slăvita sală a tronului lui Dumnezeu, Cel care a creat toate lucrurile. S-ar putea să aveți o reacție similară sau chiar mult mai puternică: „Mă va prezenta cineva lui Dumnezeu? Ce-ar trebui să fac? Ce-ar trebui să spun? Cine-mi poate arăta cum să mă port în prezența Lui?”

Din fericire, există cineva care ne poate pregăti pentru întâlnirea cu Dumnezeu, care ne poate prezenta Lui și care-L poate face să ne privească cu bunăvoință, ca să nu trebuiască să ne temem de judecata Sa. Bineînțeles, această persoană este Isus Hristos, Marele nostru Preot.

Aceasta este a patra lecție din ciclul *Noi credem în Isus* și am intitulat-o „Preotul.” În această lecție vom analiza cum împlinește Isus slujba biblică de preot, mediind legământul între Dumnezeu și poporul Său.

După cum am văzut în lecțiile anterioare, în Vechiul Testament Dumnezeu a instituit trei slujbe prin care Și-a administrat împărăția: slujba de profet, de preot și de împărat. Iar în etapa finală a împărăției lui Dumnezeu, pe care o numim de regulă perioada nou-testamentară, toate aceste trei slujbe își găsesc împlinirea supremă în Isus.

Din acest motiv, studiul importanței și funcției acestor trei slujbe de-a lungul istoriei ne poate ajuta să înțelegem actuala administrare a împărăției lui Dumnezeu de către Isus, precum și binecuvântările și obligațiile celor care-L urmează cu credincioșie. În această lecție ne vom axa pe slujba de preot a lui Isus. Vom defini preotul ca:

Persoană care mijlocește între Dumnezeu și poporul Său, pentru ca Dumnezeu să primească poporul în prezența Sa sfântă, pentru a-i acorda binecuvântarea Sa.

Cu toții știm că Dumnezeu este prezent mereu pretutindeni, în mod invizibil. Dar în anumite momente și locuri, El Se manifestă în mod vizibil. De exemplu, face acest lucru în splendoarea strălucitoare a sălii cerești a tronului. Uneori face acest lucru și pe pământ. Ori de câte ori noi, creaturile Sale, ne apropiem de acest gen de manifestare a lui Dumnezeu, trebuie să fim pregătiți, reprezentați și conduși corespunzător, pentru a putea primi aprobarea și binecuvântările Lui. În Biblie, această pregătire, reprezentare și călăuzire era slujba preoților.

La fel ca lecția despre slujba de profet a lui Isus, această lecție despre slujba Sa de preot va acoperi trei teme majore. Mai întâi vom examina contextul vechi-testamentar al slujbei preoțești, apoi vom explora împlinirea acestei slujbe în persoana și lucrarea lui

Isus și, în al treilea rând, vom discuta despre aplicarea actuală a lucrării preoțești a lui Isus. Să vedem mai întâi contextul vechi-testamentar al slujbei preoțești a lui Isus.

CONTEXTUL VECHI-TESTAMENTAR

Când se gândesc la preoția din Vechiul Testament, majoritatea creștinilor se duc imediat cu gândul la Aaron și urmașii săi, care au fost rânduiți ca preoți pe vremea lui Moise, după cum citim în Leviticul 8-9.

Însă este important să înțelegem că și înainte de vremea lui Moise au existat preoți care L-au slujit pe Dumnezeu. Într-un sens foarte larg, înainte de căderea în păcat Dumnezeu l-a rânduit pe Adam, părintele rasei umane, să-I fie preot. Iar după Adam, toți oamenii au fost chemați inițial să fie preoți ai lui Dumnezeu în acest sens general.

Într-un sens mai tehnic, întâlnim oameni precum Melhisedec, pe vremea lui Avraam, care este menționat în Geneza 14. El a fost atât împăratul, cât și preotul Salemului. Iov 1 indică faptul că chiar Iov a acționat ca preot pentru familia lui. Iar conform Exodului 3, Ietro, socrul lui Moise, a fost preotul lui Dumnezeu în Madian.

În cele din urmă, Dumnezeu a întemeiat o preoție oficială și exclusivă, în care Aaron și urmașii săi au înlocuit toate celelalte forme de preoție. Însă toți acești oameni diferiți au fost adevărați preoți ai Domnului și fiecare face parte din contextul vechi-testamentar al preoției lui Isus.

Vom explora contextul vechi-testamentar al slujbei de preot în trei moduri. În primul rând, vom analiza calificările preoților, apoi le vom studia funcția și, în fine, vom discuta despre așteptările create de Vechiul Testament pentru viitorul acestei slujbe. Să vedem mai întâi calificările pe care trebuiau să le aibă preoții în Vechiul Testament.

CALIFICĂRILE

Preoții din vechime trebuiau să aibă diverse calificări, dar vom menționa doar două pe care le accentuează Scriptura. În primul rând, vom vedea că preoții erau desemnați de Dumnezeu și apoi vom evidenția obligația lor de a-I fi credincioși lui Dumnezeu. Să începem cu faptul că preoții erau desemnați de Dumnezeu pentru a-L sluji în slujba preoțească.

Desemnați de Dumnezeu

În Vechiul Testament, numai Dumnezeu putea desemna un preot. Preoții nu se numeau niciodată singuri. Nu puteau fi votați pentru slujbă. Nu puteau fi numiți de împărați sau alți conducători. Și nici măcar preoții nu-i puteau alege pe alții să li se alăture. În Exodul 28:1, Dumnezeu i-a dat următoarea poruncă lui Moise:

Apropie de tine pe fratele tău, Aaron, și pe fiii săi ... și pune-i deoparte în slujba Mea ca preoți (Exodul 28:1).

Instrucțiunile detaliate care urmează în Exodul 28 arată că desemnarea de către Dumnezeu era o parte indispensabilă a rânduirii lui Aaron ca mare preot. Iar Numeri 18:22-23 merge până acolo încât afirmă că, dacă vreun israelit din altă seminție ar îndrăzni să facă lucrarea de preot, va muri. Evrei 5:1, 4 confirmă acest lucru prin următoarele cuvinte:

În adevăr, orice Mare Preot luat din mijlocul oamenilor este pus pentru oameni în lucrurile privitoare la Dumnezeu ... Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron (Evrei 5:1, 4).

Același principiu era valabil pentru marele preot și pentru toți preoții din Vechiul Testament.

Pe lângă faptul că erau desemnați de Dumnezeu, preoții trebuiau să-I fie credincioși ca să se califice pentru slujba lor.

Credincioși lui Dumnezeu

Deoarece slujeau adesea în apropierea prezenței lui Dumnezeu în tabernacul și în templu, preoții trebuiau să dea dovadă de o credincioșie deosebită față de Dumnezeu, închinându-I-se și slujindu-I doar Lui și îndeplinindu-și îndatoririle cu mare grijă. Trebuiau să facă aceste lucruri și pentru a asigura că poporul Îi era credincios lui Dumnezeu, așa încât să poată fi primit în prezența Sa sfântă.

De la preoții din Vechiul Testament învățăm că existau reguli foarte speciale pe care trebuiau să le respecte, un mod foarte special în care trebuiau să aducă chiar focul pentru jertfe și un mod anume în care trebuiau să cerceteze animalele aduse pentru jertfă, ca să fie siguri că sunt perfecte, fără cusur. Dumnezeu cerea asta. Preotul trebuia să poarte anumite veșminte și anumite spălări pe care trebuia să le facă. Cartea Evrei subliniază că toate aceste detalii, inclusiv cele legate de tabernacul și lucrurile din acesta, erau date deoarece reprezentau ceea ce autorul numește „cortul ceresc,” care este chiar prezența lui Dumnezeu. Preoții, așadar, Îl reprezintă pe Domnul Isus Hristos. Preoții reprezintă acea sfințenie și acea ispășire care trebuie aduse înaintea lui Dumnezeu dacă vrem să fim iertați. Tot ce ține de rânduiala preoțească, de legile preoțești, ne e dat pentru a ne arăta perfecțiunea lui Hristos și că va purta păcatele poporului Său. Veșmintele purtate, numele semințiilor înscrise pe acestea, perfecțiunea jertfelor, toate aceste lucruri au rostul de a ne arăta seriozitatea cu care tratează Dumnezeu acest lucru, cât de sfânt este și că în final există o singură cale prin care poate veni mântuirea. Dacă acea singură cale este compromisă în vreun fel, s-a zis cu noi și nu există ispășire. Așadar, regulile preoțești sunt foarte importante

pentru a ne arăta seriozitatea sfințeniei și neprihănirii lui Dumnezeu și a unicității jertfei lui Hristos.

— Dr. Thomas Nettles

Unul din cele mai dramatice exemple ale faptului că preoții trebuie să fie sfinți este întâlnit în Leviticul 10:1-2. În acest pasaj, Dumnezeu i-a omorât pe preoții Nadab și Abihu din pricina jertfei lor întinate. În 1 Samuel 4, preoții Hofni și Fineas au murit din pricina desconsiderației lor față de Domnul.

Pe lângă aceste exemple, pasaje din Scriptură precum Psalmul 132:9 și Plângerile 4:11-13 spun clar că preoții trebuiau să-I fie credincioși lui Dumnezeu dacă voiau să poată pregăti și conduce poporul în prezența Sa sfântă pentru a primi binecuvântările Lui. Altfel, apropierea de Dumnezeu avea ca urmare o judecată aspră.

După abordarea calificărilor preoților din Vechiul Testament, să vedem funcția lor.

FUNCȚIA

Vom menționa trei aspecte ale funcției preoților. Mai întâi, vom analiza conducerea pe care o asigurau, apoi vom explora ceremoniile pe care le oficiau și, în cele din urmă, vom discuta despre mijlocirea lor pentru alții. Să începem cu conducerea asigurată de preoți.

Conducerea

Preoții din Vechiul Testament au asigurat conducerea poporului lui Dumnezeu în diverse moduri. Noi ne vom rezuma la trei domenii. Primul dintre ele era închinarea, unul din cele mai proeminente domenii conduse de preoți.

Închinarea era o parte importantă a pregătirii și conducerii poporului lui Dumnezeu în prezența Sa sfântă. În Israel, preoții și leviții prezidau toate evenimentele de închinare națională, cum ar fi sărbătorile anuale. De asemenea, conduceau atât închinarea zilnică din tabernacul și templu, cât și slujbele speciale din ziua de sabbat. Și îi conduceau pe participanți în laudă și cântare. Găsim aceste detalii în locuri precum 1 Cronici 15, 2 Cronici 7, 8, 29 și 30 și Neemia 12.

În al doilea rând, preoții asigurau călăuzire specială sub forma judecăților civile și rituale, în principal prin aplicarea legii lui Dumnezeu la circumstanțele cu care se confruntau. Acest lucru este menționat în multe locuri, cum ar fi Exodul 28:29-30, Numeri 21:27, Deuteronomul 21:5 și Ezechiel 44:24.

De exemplu, iată cum descrie Moise judecățile civile asigurate de preoți în Deuteronomul 17:8-9:

Dacă ți se va părea prea greu de judecat o pricină privitoare la un omor, la o neînțelegere sau la o rănire ... să te duci la preoți, leviți și la cel ce va împlini atunci slujba de judecător; să-i întrebi, și ei îți vor spune hotărârea Legii (Deuteronomul 17:8-9).

Din acest pasaj reiese că problemele juridice erau soluționate în mod normal de instanțele locale. Dar, în cazurile deosebit de dificile, oamenii puteau merge la preoți sau la judecători speciali. De fapt, în Exodul 18, Ietro, preotul Madianului, i-a spus lui Moise cum să organizeze instanțele și judecătorii din Israel. Funcția de preot a lui Ietro i-a dat autoritate în probleme de acest gen.

Hotărârile preoțești și călăuzirea preoțească includeau și cercetarea, interpretarea și judecarea problemelor legate de sănătate și sfințenie. Preoții cercetau prezența mușchiului în case, diagnosticau boli și declarau persoanele sau obiectele curate sau necurate conform legilor lui Dumnezeu. Aceste tipuri de îndatoriri preoțești sunt enumerate în pasaje ca Leviticul 11-15.

Acestea erau sarcini preoțești deoarece problemele de sănătate personală și publică au intrat în lume ca parte a blestemului lui Dumnezeu împotriva păcatului lui Adam, în care Adam a fost exclus din prezența lui Dumnezeu din Grădina Edenului. Blestemul universal al morții a fost instituit în Geneza 3:19. Această judecată generală a cuprins și alte judecăți legate de sănătate, după cum vedem din pasaje cum ar fi Leviticul 26:16 și Deuteronomul 28:21-28. Din acest motiv, problemele de sănătate au jucat un rol important în pregătirea israeliților pentru a se apropia de Dumnezeu ca să primească binecuvântările Lui.

Un al treilea domeniu în care preoții conduceau era că învățau poporul Cuvântul lui Dumnezeu, după cum citim în 2 Cronici 35:3, Neemia 8 și Maleahi 2.

De exemplu, iată cuvintele Domnului din Maleahi 2:7:

Căci buzele preotului trebuie să păzească știința și din gura lui se așteaptă învățătură, pentru că el este un sol al Domnului oștirilor (Maleahi 2:7).

Învățătura falsă era una din urmările păcatului, iar încălcarea Cuvântului lui Dumnezeu îi făcea pe oameni nevrednici să intre în prezența Sa. Așadar, preoților li s-a dat slujba de a învăța poporul Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a-l pregăti și a-l conduce în prezența Sa sfântă într-un mod care să ducă la binecuvântarea Sa.

După ce am examinat conducerea asigurată de preoți, să vedem ceremoniile pe care le oficiau pentru popor.

Ceremoniile

Diversele sărbători, ținerea sabbatului, jertfele care erau aduse au jucat un rol foarte important în viața credincioșilor din Vechiul Testament. În primul rând, acestea aveau menirea de a aminti Israelului că viața lui ca popor al lui Dumnezeu e un dar. De exemplu, Paștele avea menirea de a le aminti că fuseseră cândva sclavi în Egipt și că Dumnezeu, și numai El, îi izbăviseră. Dar nu doar să le amintească de izbăvire, ci și de faptul că au fost eliberați din Egipt pentru a fi duși în Sinai, unde Dumnezeu a încheiat legământ cu ei. Deci sărbătorile Israelului aveau menirea de a le aminti că Dumnezeu, și numai El, i-a chemat să fie poporul Său, de a le aminti de lucrările

Lui mărește pentru a-i salva. Sabaturile aveau menirea de a le aminti că lumea este a lui Iahve, că nu s-au creat singuri și că izbăvirea din robie nu a fost rezultatul eforturilor lor. În Exodul, Moise spune: „Țineți sabbatul, căci în ziua de sabbat Dumnezeu Se odihnește.” În Deuteronomul, Moise le spune să țină sabbatul nu numai din pricină că Dumnezeu S-a odihnit în ziua de sabbat, ci și pentru a-și aminti că au fost cândva robi în Egipt. Așadar, toate aceste sărbători aveau menirea de a le aminti ce a făcut Dumnezeu pentru a-i răscumpăra și că numai ei sunt poporul Lui datorită bunătății Sale milostive față de ei. Prin aceste practici le-au fost modelate viața și înțelegerea de sine, așa încât să înceapă și să continue să-I răspundă cu credincioșie lui Dumnezeu printr-o viață de ascultare, încredere, dragoste și slujire.

— Dr. Steve Blakemore

Atât pe vremea lui Moise, cât și mai târziu, pe vremea lui David, preoții au oficiat tot felul de ceremonii menite să pregătească poporul lui Dumnezeu să intre în prezența Sa. Aceste ceremonii implicau perioade, evenimente și obiecte sfinte, după cum reiese din pasaje precum Leviticul 1-7 și 23, Numeri 18-19, 1 Cronici 23 și 2 Cronici 8.

De multe ori, aceste ceremonii se desfășurau în locuri sfinte – locuri în care apărea prezența lui Dumnezeu și poporul I se închina. De pildă, preoții aveau responsabilitatea de a se asigura că zonele tabernaculului și ale templului sunt cât se poate de frumoase și perfecte, așa încât să fie potrivite ca Dumnezeu să poată locui acolo în slava Sa vizibilă. Citim despre acest lucru în pasaje precum Leviticul 24:1-9, Numeri 3-4 și 1 Cronici 24:25-32.

Însă poate că cea mai cunoscută trăsătură ceremonială a slujirii preoțești era aducerea jertfelor. Jertfele variau de la exprimarea mulțumirii, la trăirea părtășiei și la ispășirea pentru păcat. Unele erau aduse la intervale regulate, bine stabilite, cum ar fi jertfele zilnice de dimineață și de seară și la sărbătoarea anuală a Zilei Ispășirii. Altele erau aduse când erau împlinite anumite condiții, cum ar fi convingerea de păcat. Iar altele erau aduse după voia închinătorului, cum erau jertfele de bună voie. O gamă largă de jertfe prescrise este enumerată în pasaje precum Leviticul 1-7 și 16.

În lucrarea Domnului Isus, dintre toate funcțiile ceremoniale preoțești, cea mai proeminentă a fost aducerea jertfelor, în special a celor de ispășire. Așadar, vom insista în mod special pe acestea. În prezent, când vorbim despre jertfă, înțelegem adesea renunțarea la ceva prețios pentru a câștiga ceva și mai prețios. Un dar devine jertfă când dăruirea acestuia ne costă ceva la care ținem. În Vechiul Testament, oamenii nu-I aduceau jertfe lui Dumnezeu pentru că El avea nevoie de ele. Jertfele permiteau poporului să dea ceva la care țineau pentru a câștiga ceva mult mai valoros – cum ar fi iertarea de păcate.

Jertfele le permiteau credincioșilor să I se închine lui Dumnezeu, să-și exprime supunerea față de El și chiar să-și exprime mulțumirea pentru purtarea Lui de grijă. Desigur, jertfele trebuiau întotdeauna aduse ca expresie a credinței, oferite cu o motivație corectă. Jertfele care nu erau aduse cu o inimă sinceră erau respinse de Dumnezeu. Eficacitatea jertfelor a depins întotdeauna de sinceritatea celui care I le aducea lui Dumnezeu.

Jertfele de ispășire constituiau o parte importantă a lucrării preoțești chiar și înainte de legile ritualice detaliate date prin Moise. De pildă, în Iov 1, Iov jertfea animale pentru copiii săi, în caz că aceștia ar fi păcătuit din nebagare de seamă în timpul ospetelor pe care le țineau. De fapt, vechimea jertfelor de ispășire e la fel de mare ca cea a căderii omenirii în păcat. Când Adam și Eva au păcătuit pentru prima oară, Dumnezeu a instituit jertfele de ispășire prin care ierta păcatele și Se împăca cu poporul Său. Acest tip de jertfe este descris în pasaje precum Leviticul 4-6 și Numeri 15:25-28.

Ideea generală care stă la baza ispășirii este destul de simplă: din cauza păcatului, toți oamenii merită pedeapsa. Așadar, pentru a evita această pedeapsă dreaptă, închinătorii aduc jertfe care primesc pedeapsa lui Dumnezeu în locul lor. Teologii numesc frecvent acest lucru „ispășire înlocuitoare,” deoarece jertfa îl înlocuiește pe închinător în ceremonia ispășirii.

În toate cazurile întâlnite în Vechiul Testament, jertfele de ispășire erau simbolice. Dumnezeu oferea iertarea poporului Său prin intermediul jertfelor de ispășire, dar nu pe baza valorii sau meritului jertfei propriu-zise. Dimpotrivă, jertfele din Vechiul Testament erau eficace doar pentru că indicau către substanța și meritul jertfei lui Isus din Noul Testament.

Noul Testament explică faptul că poporul lui Dumnezeu nu a fost niciodată iertat permanent în baza jertfelor propriu-zise din Vechiul Testament. Jertfele pentru păcat doar au amânat judecata lui Dumnezeu și trebuiau reînnoite de nenumărate ori. Moartea lui Hristos pe cruce a fost singura jertfă acceptată de Dumnezeu ca plată integrală și permanentă pentru păcate. Dumnezeu, în îndurarea Sa, a asigurat sistemul jertfelor vechi-testamentare ca o modalitate de a aplica meritele morții lui Hristos credincioșilor din Vechiul Testament.

Jertfele de ispășire aduse pentru credincioși aveau cel puțin două rezultate importante, amândouă întemeindu-și eficacitatea pe jertfa ce avea să fie adusă de Hristos. Primul rezultat pe care-l vom menționa este ispășirea.

Ispășirea se referă la efectul jertfei asupra închinătorului. Este îndepărtarea vinei păcatului de la închinători. Asta îi protejează de mânia pe care altminteri ar revărsa-o Dumnezeu asupra lor. Prin ispășire, pedeapsa pentru păcatul închinătorilor este pusă asupra înlocuitorului, așa încât închinătorii sunt protejați de judecata Domnului.

Ispășirea este menționată în pasaje în care se spune că păcatul e „acoperit” sau „ascuns,” cum ar fi Iov 14:17 și Psalmul 32:1, 5. Este vizibilă și în pasaje care vorbesc despre „înlăturarea” păcatului sau a vinovăției, precum Leviticul 10:17, Psalmul 25:18 și Isaia 6:7; o vedem și în pasaje care spun că păcatul a „căzut asupra” unui înlocuitor, cum ar fi Isaia 53:6.

Un al doilea rezultat produs de jertfele de ispășire pentru credincioși era împăcarea. Împăcarea se referă la efectul jertfei asupra lui Dumnezeu. Ea constituie satisfacerea dreptății și mâniei lui Dumnezeu împotriva păcatului. Împăcarea arată că mânia lui Dumnezeu a găsit un loc de manifestare și a fost satisfăcută. Din această pricină, Dumnezeu poate să-Și exprime bunătatea și dragostea față închinător, fără a-Și nesocoti dreptatea.

Împăcarea este indicată în pasaje care vorbesc despre satisfacerea sau abaterea mâniei lui Dumnezeu, precum Numeri 25:11-13 și Deuteronomul 13:16-17.

Sistemul de jertfe din Vechiul Testament demonstrează un număr de adevăruri despre Dumnezeu, dar în special îndurarea Sa. Noi îl privim deseori prin prisma furnizării animalelor ca înlocuitori pentru oameni, pentru a satisface nemulțumirea, condamnarea și mânia lui Dumnezeu. Trebuie, însă, să ne amintim că motivația pentru tot acest sistem este dragostea Sa, îndurarea Sa – mila lui față de noi – împletite cu harul Său prin care primim ce nu merităm. În acest caz, Leviticul 17:11 este foarte, foarte important pentru a ne ajuta să înțelegem că sistemul jertfelor nu trebuie privit ca fiind creația lui Israel pentru a-L ține pe Dumnezeu de partea lor. Nu, ci Dumnezeu are inițiativa, în dragoste, pentru a exista un mijloc prin care să poată locui cu poporul, iar acesta să poată locui în prezența Sa. Ei vor fi poporului Său; El va fi Dumnezeul lor. Toate acestea sunt o dovadă a îndurării, iubirii și harului Său și, în cele din urmă, indică spre purtarea Lui de grijă în Isus Hristos, care e împlinirea acestui sistem. Ce au simbolizat aceste jertfe a devenit acum realitate în El, așa că noi Îl cunoaștem pe Dumnezeu prin prisma Noului Legământ. Acum avem acces direct la El prin marea noastră jertfă, Domnul nostru Isus Hristos.

— Dr. Stephen Wellum

Sistemul de jertfe vechi-testamentar dovedea în multe feluri îndurarea lui Dumnezeu, dar unul din cele mai cunoscute era în Ziua Ispășirii. Poporul avea tabernaculul sau templul și partea dinăuntru a acestuia, numită Sfânta Sfintelor – acolo se afla Chivotul Legământului cu Cele Zece Porunci în interior, capacul acestuia fiind numit scaunul îndurării. În Ziua Ispășirii, marele preot lua sângele mielului, oferea mielul pe altarul din curtea templului sau a tabernaculului, apoi trecea dincolo de perdea, în Sfânta Sfintelor, și stropea capacul chivotului cu sânge. Ideea era că Dumnezeu avea să fie îndurător când sângele mielului acoperea legea care fusese încălcată. Desigur, aceasta indica spre faptul că Isus Hristos urma să fie adevăratul Miel, al cărui sânge avea să acopere încălcarea noastră de lege. Observați însă că îndurarea lui Dumnezeu s-a întemeiat pe faptul că sângele acoperea încălcarea noastră de lege.

— Dr. Frank Barker

Cu această înțelegere a conducerii și ceremoniilor preotești, suntem gata să abordăm lucrarea lor de mijlocire pentru poporul pe care îl reprezentau.

Mijlocirea

Putem defini mijlocirea ca o mediere, o cerere a favorii pentru altcineva. Mijlocitorul este cel care-ți ține partea și pledează pentru tine când ai dat de bucluc sau care încearcă să rezolve o dispută între tine și o altă persoană.

Preoții din Vechiul Testament mijloceau adesea prin intermediul conducerii și călăuzirii, precum și prin ceremoniile pe care li le atribuiseră Dumnezeu. De pildă, mijloceau între indivizi când rezolvau litigiile juridice și între popor și Dumnezeu când aduceau jertfe de ispășire. Însă preoții realizau și alte tipuri de mijlociri.

O formă obișnuită de mijlocire era cererea de ajutor. Preoții se rugau adesea ca Dumnezeu să vindece, să scape sau să-Și ajute poporul în alt mod. Găsim exemple de acest fel în 1 Samuel 1:17 și 1 Cronici 16:4. Spre exemplu, iată mijlocirea lui Iov pentru copiii săi din Iov 1:5:

Și, după ce treceau zilele de ospăț, Iov chema și sfințea pe fiii săi: se scula dis-de-diminează și aducea pentru fiecare din ei câte o ardere de tot. Căci zicea Iov: „Poate că fiii mei au păcătuit și au supărat pe Dumnezeu în inima lor” (Iov 1:5).

Ca preot peste casa Sa, Iov mijlocea pentru copiii lui ca să-i protejeze de consecințele păcatului lor.

O altă formă obișnuită de mijlocire era rostirea de binecuvântări. Când preoții binecuvântau poporul, Îi cereau lui Dumnezeu să-Și arate bunăvoința față de ei. Întâlnim acest aspect la binecuvântarea dată de Melhisedec lui Avraam, din Geneza 14:19-20, și în binecuvântarea pe care preoții erau învățați să o rostească peste popor, din Numeri 6:22-27. De exemplu, iată ce spune 2 Cronici 30:27:

Preoții și leviții s-au sculat și au binecuvântat poporul. Glasul lor a fost auzit și rugăciunea lor a ajuns până la ceruri, până la locuința sfântă a Domnului (2 Cronici 30:27).

Când textul spune că Dumnezeu i-a auzit înseamnă că a onorat mijlocirea preoților, dând favoare poporului pe care l-au binecuvântat. Acest aspect al lucrării preoțești este reflectat adesea în zilele noastre în binecuvântările rostite de slujitorii lui Dumnezeu la sfârșitul serviciilor de închinare. Multe biserici repetă chiar binecuvântarea dată lui Aaron în Numeri 6.

După cum am văzut, funcțiile preoților erau destul de diverse: asigurau conducerea, oficiau ceremoniile și mijloceau. Însă, oricât de variate erau aceste activități, erau unite de un scop comun: toate erau menite să facă poporul lui Dumnezeu adecvat locuirii în prezența Sa, ca să poată primi toate binecuvântările legământului Său.

După ce am analizat calificările și funcțiile preoților, să ne îndreptăm atenția către așteptările create de Vechiul Testament pentru viitoarele lucrări preoțești.

AȘTEPTĂRILE

Pe vremea Vechiului Testament, slujba de preot a fost dinamică și schimbătoare, îndatoririle și responsabilitățile sale specifice schimbându-se de-a lungul timpului. Preoția lui Melhisedec nu a fost exact la fel ca cea a lui Iov, preoția lui Iov a fost diferită de a lui Ietro, iar preoția lui Ietro diferită de a lui Aaron și a urmașilor săi. Iar Vechiul Testament a indicat și spre alte schimbări ce urmau să aibă loc în viitor.

Pentru a înțelege așteptările create de preoțiile din Vechiul Testament cu privire la viitor, vom discuta două aspecte. Mai întâi vom examina evoluția istorică a slujbei pe parcursul Vechiului Testament, iar apoi ne vom axa pe câteva profeții specifice legate de viitorul acestea. Să începem cu evoluția istorică a slujbei de preot.

Evoluția istorică

Deoarece omul a avut întotdeauna nevoie de acces în prezența sfântă a lui Dumnezeu, a fost întotdeauna nevoie de funcții preoțești. De fapt, preoții au avut întotdeauna un rol crucial în strategia pe termen lung a lui Dumnezeu pentru omenire și creație. Din punct de vedere istoric, însă, rolul preoților s-a modificat ca răspuns la circumstanțele poporului lui Dumnezeu.

Vom examina rolurile în schimbare ale preoților în timpul a patru etape diferite ale istoriei, începând cu perioada creației.

Creația. Aceasta este perioada care corespunde legământului lui Dumnezeu cu Adam. Chiar Grădina Edenului în care a fost așezată omenirea a fost un sanctuar în care Dumnezeu umbla și vorbea cu poporul Său. În acest context, Adam și Eva Îi slujeau lui Dumnezeu într-un mod similar slujirii preoților aaronici din tabernacul și templu. De aceea, putem spune că slujba de preot este la fel de veche ca omenirea. Iată ce a scris Moise în Geneza 2:15:

Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în Grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească (Geneza 2:15).

În acest pasaj, Moise descrie lucrarea lui Adam și Eva din grădină folosind cuvintele ebraice „*avad*,” tradus prin „să lucreze,” și „*shamar*,” tradus prin „să păzească.” În Numeri 3:7-8, Moise folosește aceeași combinație de cuvinte ca să descrie lucrarea leviților din Cortul Întâlnirii. Un vocabular asemănător întâlnim și în pasaje precum Geneza 3:8 și 2 Samuel 7:6.

Folosind același limbaj pentru a descrie lucrarea oamenilor din Grădina Edenului și lucrarea preoților din tabernacul, Moise a indicat că Adam și Eva au fost preoții inițiali, iar locuri precum tabernaculul și templul aveau menirea de a îndeplini aceeași funcție ca Grădina Edenului. De fapt, mulți exegeți au sugerat că mobilierul și ornamentele din tabernacul și templu au fost concepute specific pentru a evoca Grădina Edenului.

În orice caz, preoția omului în Eden consta în slujirea lui Dumnezeu în sanctuarul grădinii, îngrijirea lucrurilor Sale sfinte și asigurarea faptului că locul era adecvat pentru

a-I fi locuință. În plus, Dumnezeu le-a poruncit lui Adam, Evei și urmașilor lor să devină o împărăție de preoți, extinzându-și lucrarea și în restul lumii.

Iată cuvintele adresate de Dumnezeu omenirii în Geneza 1:28:

Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l (Geneza 1:28).

Porunca lui Dumnezeu de a umple și a supune pământul este deseori numită „mandatul cultural,” deoarece obligă omenirea să cultive și să dezvolte întreaga lume, pentru a o face să semene cu Grădina Edenului. Din punct de vedere preoțesc, slujba omenirii este să transforme întreaga lume în sanctuarul lui Dumnezeu și să-I slujească în veci.

Când Dumnezeu a creat omul după chipul Său, nu a făcut-o fără un motiv anume. El ne-a încredințat ceea ce adesea numim „mandatul cultural al creației.” Este util să-l privim nu doar prin prisma stăpânirii noastre asupra pământului, asociată frecvent cu un fel de cârmuire, un rol de tip împărătesc, ci și ca preoți. Deși păcatul nu intrase în lume, Geneza 2 ilustrează Edenul ca un fel de templu, un sanctuar grădină, așa încât rolul nostru în creație era să extindem granițele Edenului până la marginile pământului. În cele din urmă, acest lucru are loc în Hristos, în noile ceruri și noul pământ. Iar în centrul lucrării preoțești este închinarea, așa că tot ce facem este pentru gloria lui Dumnezeu, îndeplinind acel mandat al creației. Slujirea – și aceste două idei sunt asociate acolo cu o lucrare preoțească și cu un fel de lucrare împărătească. Așadar, mandatul nostru cultural este de a fi administratori, de a fi creaturile lui Dumnezeu în relație cu El, de a extinde granițele acelui sanctuar grădină, prin închinare, dedicare și ascultare, explorând toate resursele creației Sale, și asta, desigur, va avea loc în cele din urmă în noile ceruri și noul pământ.

— Dr. Stephen Wellum

Geneza ne vorbește despre mandatul cultural. Acesta este o parte foarte importantă a vocației umane: ce trebuie să facem în ochii lui Dumnezeu în timp ce trăim darul vieții. Bineînțeles, nu credem niciodată că mandatul cultural ar trebui să primeze sau să ne facă să neglijăm mandatul evanghelizării. Ambele sunt de la Dumnezeu, ambele sunt legitime, ambele sunt importante. În esență, mandatul cultural este un mare dar și privilegiu. În esență, Dumnezeul providenței își invită poporul creat după chipul Său să preia responsabilitatea, să aibă grijă, să administreze și să dezvolte potențialul bogat al ordinii create, ca ambasadori sau reprezentanți delegați credincioși ai Dumnezeului providențial. Și astfel, tot așa cum ar trebui să fim creativi după chipul Creatorului, trebuie să fim și milostivi, generoși, să-i ajutăm pe oameni în mod responsabil să ducă la îndeplinire mandatul creației.

— Dr. Glen Scorgie

Primele *schimbări* în slujba de preot au avut loc odată cu căderea omenirii în păcat, când au mâncat fructul oprit al pomului cunoștinței binelui și răului, în Geneza 3.

Căderea. Ajunși aici, Adam și Eva au fost izgoniți din Grădina Edenului și au fost nevoiți să înceapă să aducă jertfe de ispășire pentru păcat. O posibilă mențiune a acestei practici o întâlnim chiar în Geneza 3:21, unde Domnul i-a acoperit cu piei de animale. O mențiune și mai explicită a acestei practici este în Geneza 4:4, la jertfa animală adusă de Abel Domnului.

Putem găsi și alte mențiuni în această perioadă de timp: jertfele pe care le-a adus Noe după potop în Geneza 8:20, berbecul pe care l-a jertfit Avraam în Geneza 22:13 și jertfele pe care le-a adus Iacov, în Geneza 31:54. În această perioadă, capii de familie aveau tendința să slujească drept preoți peste urmașii lor și numai câțiva au fost chemați să slujească la o scară mai largă.

O altă schimbare care a avut loc în această perioadă a fost *locul* lucrării preoțești. Înainte de cădere, avusese loc doar în sanctuarul grădină al lui Dumnezeu, în Eden. Însă după ce omenirea a fost izgonită din Eden, în Geneza 3, Dumnezeu Și-a îndrumat preoții să pună deoparte alte locuri pentru a I se închina și să așeze pietre de aducere aminte pentru a marca locurile în care Se întâlneau cu ei. Spre deosebire de perioada creației, în această perioadă istorică nu exista un loc unic ce putea fi descris ca locuința a lui Dumnezeu pe pământ.

Următoarea serie de schimbări majore a avut loc pe vremea exodului poporului Israel din sclavia din Egipt.

Exodul. După 400 de ani de robie în Egipt, poporul Israel a strigat către Dumnezeu, care l-a eliberat folosind minuni pline de putere. Acest eveniment este descris în a doua carte a Bibliei, numită Exodul.

În această perioadă, Dumnezeu a restrâns chemarea preoțească: nu întreaga omenire, ci doar poporul Israel. După cum a spus în Exodul 19:6, Israelul avea să-I fie o împărăție de preoți. De asemenea, a pus deoparte seminția lui Levi ca slujitorii Săi speciali. Majoritatea seminției avea roluri de slujire ce ajutau un număr mai mic de leviți care erau preoții poporului. În cadrul leviților, numai Aaron și urmașii săi au fost aleși să fie preoți, un singur om slujind ca mare preot la un moment dat. Instrucțiunile lui Dumnezeu cu privire la noile îndatoriri ale preoției aaronice se găsesc în Leviticul, dar și în anumite porțiuni din Numeri.

Tot în această perioadă, Dumnezeu a poruncit crearea tabernaculului. Acesta era un cort mare, împodobit, pe care israeliții îl puteau purta cu ei în călătoriile lor. În esență, avea aceeași funcție pe care o avusese Grădina Edenului în perioada creației: era sanctuarul pământesc al lui Dumnezeu, locul unde umbla și vorbea cu poporul Său. După cădere, Dumnezeu Se întâlneau din când în când cu oamenii în diverse locuri. Însă, odată cu crearea tabernaculului, Dumnezeu a concentrat din nou închinarea într-un singur loc, iar acest loc de închinare trebuia să fie îngrijit și întreținut de slujitorii Lui aleși, preoții. Instrucțiunile pentru facerea tabernaculului și consemnarea construirii acestuia pot fi găsite în Exodul 25-40.

Dumnezeu a intenționat ca modificările preoției din timpul Exodului să constituie pași către împlinirea planului Său inițial avut pentru omenire. Planul Său era să folosească preoții din familia lui Aaron pentru a transforma întâi Israelul într-o împărăție preoțească și apoi, prin fidelitatea și slujirea acestui popor special, să-și extindă împărăția pentru a cuprinde întreaga lume.

Ultimele schimbări aduse slujbei preoțești din Vechiul Testament au avut loc în timpul monarhiei, când Israelul locuia în Țara Făgăduinței și se afla sub domnia unui împărat.

Monarhia. Perioada monarhică a avut un fals început cu Saul, întâiul împărat al lui Israel, dar a început serios cu succesorul acestuia, David și urmașii săi.

În timpul domniei lor, împărații Israelului aveau legături strânse cu slujba preoțească. De exemplu, David a făcut planuri pentru templu, s-a asigurat că slujbele preoțești erau îndeplinite, a organizat familiile preoțești și le-a dat sarcini specifice. Aceste evoluții pot fi găsite în pasaje precum 1 Cronici 15-16 și 23-28.

David a încredințat sarcini și celorlalte familii de leviți, în special acelea de ușieri și muzicieni. A adus chiar jertfe și a rostit binecuvântări peste popor, alăturându-se uneori preoților, după cum citim în 2 Samuel 6:17-18. La un moment dat, chiar și-a schimbat veșmintele împărătești cu efodul de in al leviților, conform relatării din 1 Cronici 15:27. Aceste evoluții au fost menținute chiar și după vremea lui David, după cum citim în Ezra 8:20.

În vremea lui David, au rămas doar două familii cărora li se permitea să slujească în slujba de mare preot: cea a lui Țadoc și cea a lui Abiatar, amândoi urmași ai lui Aaron. Această informație apare în 1 Cronici 18:16.

După David, peste împărăția lui Dumnezeu a domnit fiul său Solomon, care s-a implicat în slujirea preoțească și mai mult decât părintele său. Solomon a condus lucrările de construire a templului, a supravegheat nenumărate jertfe, a condus poporul în rugăciune la templu și a rostit binecuvântări peste acesta, întocmai ca tatăl său. Aceste detalii sunt menționate în 1 Cronici 21:28, 2 Cronici 3-6 și 1 Împărați 8-9. Sunt, de asemenea, sugerate în mulți dintre psalmii scriși de David, inclusiv Psalmul 5, 11, 18, 27, 65, 66 și 68.

Solomon a îngustat încă o dată linia mării preoții. Întrucât Abiatar a comis trădare, Solomon l-a exclus pe el și familia sa de la slujba preoțească, așa cum vedem în 1 Împărați 2:26, 27, 35. Astfel s-a împlinit judecata rostită peste casa lui Eli, un preot necredincios din vremea judecătorilor, menționat în 1 Samuel 2:27-36.

Deși unele slujbe specifice din templu erau rezervate numai preoților, împărații lui Iuda au urmat deseori exemplul lui David și al lui Solomon, implicându-se în slujbe tipic preoțești. Erau, de fapt, preoți împărătești în templul lui Solomon.

Perioada monarhiei s-a încheiat când babilonienii au distrus Ierusalimul și templul lui Solomon, în 587 sau 586 î.H., și au dus poporul în exil. Însă în jurul anului 515 î.H., în timpul eforturilor de restabilire de după exil, israeliții care s-au întors au construit un al doilea templu. În această perioadă, profeții Ezechiel și Zaharia au anunțat că Dumnezeu îl numise pe Iosua, un urmaș al lui Țadoc, ca mare preot și că el avea să slujească alături de Zorobabel, un urmaș al lui David, care avea să conducă restabilirea. Din nefericire, eforturile lui Zorobabel și ale lui Iosua nu au continuat multă vreme. Cu timpul, majoritatea preoților și leviților s-au îndepărtat de Dumnezeu și la fel a făcut și mare

parte a poporului. Închinarea lui Israel era coruptă, iar judecata lui Dumnezeu a fost peste ei sute de ani.

Cu toate acestea, în această perioadă poporul Israel a continuat să privească în urmă la vremea lui David și a lui Solomon. Cei credincioși din rândul lor își aminteau cum era atunci când împărații și preoții Îl slujeau pe Dumnezeu așa cum trebuia și nădăjduiau că va veni o nouă zi, în care îndatoririle împărătești și preoțești să fie îndeplinite într-un mod mai mare decât în trecut, iar Dumnezeu să-Și primească poporul pocăit în binecuvântările prezenței Sale.

După ce am abordat așteptările create de evoluția istorică a slujbei preoțești, suntem gata să vedem cum profețiile specifice din Vechiul Testament au creat, la rândul lor, așteptări pentru viitorii preoți.

Profețiile specifice

În această secțiune ne vom axa pe trei profeții specifice din Vechiul Testament legate de slujba de preot. Prima așteptare este că va exista cândva un Mare Preot a cărui slujire nu va avea sfârșit.

Vechiul Testament a indicat în diverse moduri că, într-o zi, preoția va culmina cu un singur Mare Preot care va sluji veșnic. Dumnezeu îl numise pe Aaron ca mare preot pe vremea lui Moise, însă Vechiul Testament aștepta cu nerăbdare o vreme în care preoția sa va fi înlocuită cu ceva mai bun. Așadar, preoția lui Aaron era temporară, ținând până când venea Marele Preot. De fapt, nădejdea vechi-testamentară era că ambele slujbe vor fi unite într-una singură de Mare Preot și Împărat mesianic.

Poate că cea mai clară enunțare a acestei idei se găsește în Psalmul 110:4, unde citim:

Domnul a jurat și nu-I va părea rău: „Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec” (Psalmul 110:4).

În contextul acestui psalm, Dumnezeu a făgăduit că slujba de preot a lui Mesia nu se va sfârși, ci va fi veșnică.

Evrei 7 preia această idee și o asociază direct cu Isus, în slujba Sa de Mare Preot peste poporul lui Dumnezeu. Tot acest capitol arată că preoția permanentă a lui Hristos este sugerată de faptul că corespunde cu noul legământ profețit de Ieremia în Ieremia 31:31. În acel pasaj, Ieremia a arătat că viața în noul legământ avea să fie perfectă și minunată. Potrivit cu aceasta, autorul cărții Evrei susține că acest legământ mai bun necesită o preoție mai bună – una care să dureze pe vecie.

Citând Psalmul 110:4, autorul cărții Evrei se exprimă astfel în Evrei 7:21-22:

Domnul a jurat și nu Se va căi: „Tu ești Preot în veac” ... prin chiar faptul acesta, El S-a făcut chezașul unui legământ mai bun (Evrei 7:21-22).

În concluzie, Vechiul Testament a profețit în mod specific că, în noul legământ, Dumnezeu va numi un mare preot a cărui slujbă nu se va sfârși niciodată.

O a doua așteptare legată de slujba de preot și profețită în Vechiul Testament a fost că Marele Preot va domni ca împărat.

Așa cum am văzut deja, în Grădina Edenului oamenii au slujit atât ca preoți, cât și ca împărați. Chiar și Melhisedec a slujit în ambele funcții. Deși aceste slujbe au fost separate mai târziu în decursul istoriei, Vechiul Testament a profețit că vor fi în final reunite în persoana lui Mesia.

Să citim încă o dată Psalmul 110, de această dată versetele 2-4, unde Domnul a făcut următoarea făgăduință cu privire la Mesia:

Domnul va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!” Domnul a jurat, și nu-I va părea rău: „Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec” (Psalmii 110:2-4).

Aici, Dumnezeu a promis că Mesia avea să fie urmașul lui David, care va domni ca împărat și va sluji ca preot.

Aceeași idee se regăsește și în Zaharia 6:13, unde găsim următoarea profeție despre viitorul Mesia:

Va fi preot pe scaunul Lui de domnie (Zaharia 6:13).

Conform Vechiului Testament, una din așteptările privitoare la slujba de preot era aceea că Mesia o va reuni cu slujba de împărat.

A treia așteptare profețită legată de slujba de preot era că poporul lui Dumnezeu va deveni o împărăție de preoți.

Așa cum am văzut în Geneza 2:15, oamenii au început în Grădina Edenului slujind în calitate de preoți. De aceea, nu ar trebui să ne mire că, în urma restabilirii după căderea în păcat, oamenii răscumparați vor sluji din nou ca preoți ai lui Dumnezeu. De fapt, acest lucru este profețit specific în locuri precum Exodul 19:6 și Isaia 61:6.

Ambele pasaje indică faptul că, atunci când Mesia va împărați, tot poporul lui Dumnezeu va sluji ca preoți credincioși și vor fi uniți într-o singură națiune sau împărăție de preoți. Teologii o numesc adesea preoția tuturor credincioșilor. Apostolul Petru spune că acest lucru se împlinea deja în vremea sa. Iată ce scrie în 1 Petru 2:5:

Și voi ... sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos (1 Petru 2:5).

Ca împăciuitori ai legământului, preoții din Vechiul Testament aminteau mereu poporului de importanța relației lor de legământ cu Dumnezeu. Din cauza devastării pe care a adus-o păcatul asupra creației, slujba preoțească era vitală și necesară pentru înaintarea continuă a împărăției lui Dumnezeu și pentru împlinirea scopurilor Sale. Aceste scopuri nu puteau fi însă împlinite fără personalitatea preoțească centrală din întreaga istorie – Mesia pe care L-a anticipat tot Vechiul Testament.

După ce am văzut contextul vechi-testamentar al slujbei preoțești, suntem gata să ne îndreptăm spre al doilea subiect principal: împlinirea slujbei preoțești în Isus.

ÎMPLINIREA ÎN ISUS

Ar trebui să începem prin a observa că evangheliile și epistolele Noului Testament declară explicit că Isus a împlinit așteptările Vechiului Testament privitoare la slujba de preot. De exemplu, în Evrei 3:1 citim următoarea afirmație clară referitoare la lucrarea preoțească a lui Isus:

Ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus (Evrei 3:1).

Iar Evrei 4:14 se exprimă astfel:

Avem un Mare Preot însemnat ... pe Isus, Fiul lui Dumnezeu (Evrei 4:14).

Ca Marele nostru Preot, Isus este Cel care mediază între Dumnezeu și noi, pentru a putea fi acceptați în prezența sfântă a lui Dumnezeu. El este Cel care asigură că suntem sfinți și sanctificați pentru Dumnezeu, așa încât să putem trăi în prezența Sa și să primim binecuvântările legământului.

Vom analiza împlinirea slujbei de preot în Isus examinând aceleași categorii pe care le-am folosit în discuția despre contextul vechi-testamentar. În primul rând, vom vedea cum a avut Isus calificările slujbei, apoi vom vedea cum i-a îndeplinit funcțiile și, în fine, vom vedea cum a împlinit așteptările pentru slujba de preot. Să analizăm mai întâi cum satisface Isus calificările pentru slujba de preot.

CALIFICĂRILE

Mulți au arătat că Isus nu a slujit niciodată în templu, nu a condus liturghii și nu a fost descendent al lui Aaron. Prin urmare, de ce spun autorii Noului Testament că Isus a îndeplinit funcții și lucrări preoțești? Și cum era El calificat pentru a deține slujba de preot? Simplu spus, Isus a fost calificat pentru această slujbă deoarece El este împlinirea nădejzii Vechiului Testament referitoare la un preot împărațesc pus de Dumnezeu peste toate slujbele preoțești.

Vom analiza calificările lui Isus ca preot prin prisma aceluiași calificări pe care le-am evidențiat în contextul vechi-testamentar al slujbei preoțești. În primul rând, vom observa că Isus a fost chemat la preoție de Dumnezeu și apoi vom vedea că I-a fost loial lui Dumnezeu. Să abordăm mai întâi faptul că Isus a fost desemnat de Dumnezeu.

Desemnat de Dumnezeu

Evrei 5:4-10 afirmă explicit că Dumnezeu L-a numit pe Isus ca Mare Preot. Iată ce scrie:

Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron. Tot așa, și Hristos nu Și-a luat singur

slava de a fi Mare Preot ... [ci] a fost numit de Dumnezeu: Mare Preot (Evrei 5:4-10).

Întrucât Dumnezeu L-a desemnat, Isus are cu siguranță această calificare. În același timp, trebuie să recunoaștem că această desemnare a fost oarecum neobișnuită, deoarece Isus nu a avut o genealogie preoțească levitică. Vă amintiți că, la începutul Vechiului Testament, Dumnezeu a permis ca multe tipuri de oameni să fie preoți, dar, până la sfârșitul acestuia, preoția rămăsese dată numai descendenților lui Țadoc. Totuși, chemarea lui Isus nu este atât de neobișnuită pe cât pare la prima vedere.

În Grădina Edenului, Adam a fost pus să stăpânească peste pământ ca împărat vasal al lui Dumnezeu. Însă domnia sa era și o slujbă preoțească, menită să transforme întreaga lume într-un loc potrivit pentru prezența glorioasă a lui Dumnezeu. De asemenea, slujbele de preot și împărat au fost strâns legate în împărății din perioada monarhică.

Într-o manieră similară, Hristos este preot împărătesc. El domnește ca împărat vasal desăvârșit al lui Dumnezeu, însă domnia Lui este și o slujbă preoțească, întrucât ne pregătește pe noi și pământul pentru prezența glorioasă a lui Dumnezeu. În felul acesta, Hristos împlinește ceea ce n-au putut face Adam și restul urmașilor săi.

Iată din nou cum a vorbit David despre marele Mesia în Psalmul 110:1-4:

Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.” Domnul va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!” Domnul a jurat, și nu-I va părea rău: „Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec” (Psalmii 110:1-4).

În acest pasaj, Mesia – pe care David L-a numit „Domnul meu” – este descris atât ca împărat, prin imagistica împărătească a sceptrului și a domniei, cât și ca preot.

David, în profetia sa, aștepta cu nerăbdare ziua în care unul dintre urmașii săi avea să se ridice la o asemenea măreție imperială încât să îndeplinească nu numai slujba împărătească, ci și toate slujbele preoțești, așa cum făcuse Melhisedec. Iată de ce Evrei 7:14 subliniază că Isus provine din seminția împărătească a lui Iuda și nu din cea preoțească a lui Levi. Faptul că Isus a fost atât împăratul din Iuda, cât și Marele Preot, dovedește că El este multășteptatul Fiu al lui David, Mesia.

Probabil că, în mare parte, acestea își au originea în Geneza 14, unde Melhisedec este descris atât ca împărat, cât și ca preot, deoarece Avraam aduce jertfe și Melhisedec le primește, așa cum le-ar primi un preot. Dar, în același timp, el este cu siguranță împăratul Salemului. Așadar, multe alte narațiuni biblice în care împărății și preoții sunt unii și aceiași izvorăsc din acest pasaj. Psalmul 110 îl caracterizează pe împărat ca fiind „cârmuitor al neprihănirii.” Există, evident, aspecte guvernamentale ale acestui statut, însă, dacă ești cârmuitor al neprihănirii, ai și funcție preoțească, întrucât neprihănirea lui Dumnezeu reprezintă voia Lui ca întreaga lume să fie neprihănită. Și astfel, întrucât împăratul cârmuiește neprihănirea, chiar dacă există

preoți desemnați el tot îndeplinește o slujbă preoțească. Apoi, când vorbim despre Isus, toate acestea converg, așa că-L numim profet, preot și împărat. În cartea Evrei, El este noul Melhisedec. El întruchipează în noul legământ toate lucrurile pe care Dumnezeu le-a avut în vedere în vechiul legământ.

— Dr. Steve Harper

După ce am văzut că Isus a fost desemnat de Dumnezeu, să vedem și faptul că a îndeplinit cerința de a-I fi loial lui Dumnezeu.

Credincios lui Dumnezeu

Așa cum am menționat anterior, preoților li se cerea să dea dovadă de o măsură deosebită de loialitate față de Dumnezeu, închinându-I-se și slujindu-I doar Lui și îndeplinind cu grijă îndatoririle pe care li le încredințase. Unul din motivele principale ale îndatoririlor lor era acela de a asigura că și poporul Îi e loial lui Dumnezeu, atât din punct de vedere moral, cât și ceremonial, pentru a putea intra fără teamă în prezența lui Dumnezeu. Aceasta era una dintre slujbele principale ale preoților.

Isus a îndeplinit aceste cerințe cu o perfecțiune absolută. I S-a închinat și L-a slujit întotdeauna numai și numai pe Dumnezeu. A ascultat întotdeauna de poruncile Tatălui, iar prin lucrarea Sa preoțească poate să ne pregătească pentru a intra în sfânta prezență a lui Dumnezeu.

Într-un sens general, întregul conținut al celor patru evanghelii constituie o dovadă a loialității lui Isus față de Dumnezeu: a dus la îndeplinire însărcinarea pe care I-a încredințat-o Tatăl, a spus numai ce I-a dat Tatăl să spună și a făcut numai lucrurile pe care a văzut că le făcea Tatăl Său. Sunt însă și multe pasaje specifice în Noul Testament, care redau explicit aceste idei, precum Matei 26:42, Ioan 5:19, 14:31, 17:4 și Evrei 7:5-7.

Loialitatea desăvârșită a lui Isus față de Dumnezeu este un aspect crucial al succesului Său ca Mare Preot. Numai prin loialitatea Sa completă față de Dumnezeu îi poate face perfect sfinți pe ucenicii Săi, permițându-ne astfel să locuim în prezența sfântă a lui Dumnezeu pe vecie. Scriptura conține multe exemple de acest fel.

De exemplu, S-a rugat specific pentru sfințenia noastră în rugăciunea Sa de Mare Preot din Ioan 17:19 și, potrivit pasajelor precum Romani 15:16 și 1 Corinteni 6:11, Dumnezeu a răspuns deja acestei rugăciuni făcându-ne sfinți în ochii Săi.

După ce am văzut că Isus a avut calificările preoției, suntem gata să ne îndreptăm atenția spre modul în care a îndeplinit funcțiile unui preot.

FUNCȚIA

Vom studia funcția lui Isus ca preot analizând aceleași roluri preoțești pe care le-am identificat în Vechiul Testament: mai întâi, conducerea preoțească a poporului lui Dumnezeu, apoi ceremoniile preoțești și, în final, mijlocirea preoțească. Să analizăm mai întâi cum a îndeplinit Isus funcția de conducere preoțească.

Conducerea

Deși putem sublinia multe aspecte ale conducerii lui Isus, vom insista doar pe cele trei menționate în studierea contextului vechi-testamentar al slujbei preoțești a lui Isus, începând cu conducerea în închinare.

Fiind Cel care avea să fie înălțat ca Mare Preot, Isus a făcut multe lucruri pentru a promova închinarea adevărată și spirituală în Israel și în rândul ucenicilor Săi. De exemplu, în Matei 21:12-13, i-a alungat pe negustorii și schimbătorii de bani din templu, deoarece aceștia transformaseră casa de rugăciune a lui Dumnezeu într-o peșteră de tâlhari.

Cel mai important însă e că Isus a dat oamenilor posibilitatea să se apropie de Dumnezeu în Locul Sfânt din templul ceresc. În Vechiul Testament, tabernaculul și mai târziu templul erau locuri în care cerul și pământul se intersectau. Erau locuri deosebite, în care închinătorii erau prezenți simultan pe pământ și în curtea cerească a lui Dumnezeu. Dar în Noul Testament Isus a preluat această funcție. Așadar, în loc să mergem într-o clădire specială pentru a intra în curtea cerească a lui Dumnezeu, Isus ne duce personal acolo. Prin El am fost acceptați în prezența sfântă a lui Dumnezeu, unde primim binecuvântarea părtășiei cu El.

Iată ce spune Evrei 10:19-22 despre acest lucru:

Astfel, dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său, și, fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină (Evrei 10:19-22).

De asemenea, Isus a asigurat cărmuire preoțească și sub formă de călăuzire specială în judecățile civile și rituale.

De exemplu, în Matei 12:1-8 Isus a judecat ca preot când ucenicii au fost acuzați de încălcarea sabbatului. În Marcu 7:19, a pronunțat judecăți legate de curăția rituală a mâncării. În Matei 8, după ce l-a vindecat pe lepros, a rostit hotărârea preoțească că omul e curat din punct de vedere ceremonial și i-a poruncit să aducă jertfa corespunzătoare la templu. Deși Isus i-a poruncit omului să se arate preoților, asta nu avea scopul de a le cere să-i cerceteze starea, ci, potrivit cu Matei 8:4, de a fi o mărturie a puterii și autorității lui Isus.

Al treilea tip de conducere preoțească pe care l-am menționat este învățătura, iar Isus a îndeplinit și această funcție.

Este adevărat că Israel a avut multe tipuri de învățători. Profeții erau învățători care proclamau legământul și voia lui Dumnezeu, părinții își învățau copiii, iar rabinii și bătrânii își învățau comunitățile. Preoții, însă, erau deosebit de preocupați să dea învățătura despre pocăință și fidelitate, pentru ca poporul lui Dumnezeu să poată fi primit în prezența lui Dumnezeu. Întâlnim un astfel de exemplu în Neemia 8. Și învățătura lui Isus a slujit adesea acestei funcții preoțești.

De exemplu, în Predica de pe munte din Matei 5-7, Isus a explicat adevărata intenție și aplicare a legii lui Dumnezeu pentru a-i conduce pe ascultători în fidelitatea

legământului. Și pocăința și credințioșia apăreau des în învățătura Sa, după cum putem vedea în pasaje ca Matei 4:17, Luca 5:32 și Ioan 14:15-24.

După ce am văzut că Isus a îndeplinit rolul preoțesc de conducere, să vedem cum a îndeplinit funcțiile preoțești cu privire la ceremonii.

Ceremoniile

Fără îndoială, moartea lui Isus pe cruce a fost cel mai mare aspect ceremonial al lucrării Sale preoțești.

Isus a participat la ceremoniile lui Israel. De fapt, multe dintre ele sunt menționate în Evanghelia lui Ioan. Dar niciuna dintre ele nu a realizat răscumpărarea poporului lui Dumnezeu, cu excepția jertfei lui Isus pe cruce. Fără îndoială, crucificarea lui Isus a fost cel mai mare aspect ceremonial al lucrării Sale preoțești. Legea lui Moise cerea ascultarea lui Israel, dar, pentru că Dumnezeu știa că poporul avea să continue să nu asculte, le-a poruncit și să-I aducă jertfe pentru ispășirea acestor păcate. În ciuda importanței lor, jertfele trebuiau aduse în fiecare an, niciuna neputând îndepărta pe deplin păcatul lui Israel. De aceea a venit Isus și S-a oferit ca jertfă perfectă pentru păcat. Jertfa Sa ispășitoare a împlinit răscumpărarea ce nu ar fi putut fi obținută niciodată prin jertfele lui Israel. Prin urmare, Isus a împlinit așteptările preoțești ale lui Israel în jertfa Sa pentru păcat, adusă odată pentru totdeauna.

Jertfele din Vechiul Testament anticipau o zi când avea să fie adusă o jertfă ce va lua păcatul odată pentru totdeauna. Rolul lui Isus pe cruce este descris de Biblie ca fiind atât cel de jertfă pentru păcat, cât și de preot care aduce jertfa. Într-un fel, El îndeplinește ambele funcții. El este Mielul lui Dumnezeu care ia păcatele lumii, însă este și preotul, care Se aduce pe Sine pentru a asigura jertfa ce va pune capăt tuturor celorlalte jertfe.

— Dr. Simon Vibert

Relația dintre moartea lui Isus și jertfele Vechiului Testament ar putea fi dezvoltată pe multe planuri. În esență, jertfele Vechiului Testament își au locul în vechiului legământ pe care l-a făcut Dumnezeu cu Israel. Sistemul de jertfe era mijlocul prin care păcatul poporului era îndepărtat, mânia lui Dumnezeu era abătută și exista o relație între Dumnezeu și poporul Său. Acele jertfe, spunem noi, sunt tipuri, sau modele, care arătau spre ceva mai mare. Vechiul Testament conține o mulțime de indicii că jertfirea unui animal nu va fi niciodată suficientă pentru îndepărtarea păcatului. Niciodată nu s-a intenționat ca acestea să înlăture păcatul, ci erau modele ale unui lucru mai mare. Dar ele indicau spre jertfa lui Hristos, Cel care, asemenea acelei jertfe, este înlocuitorul nostru. El este Cel care ne ia locul și face lucrul acesta într-un mod mult mai mare, deoarece este om. Ia asupra Lui umanitatea noastră. Jertfele animale nu au făcut

asta. Totuși, El este și Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Fiul întrupat, împlinind astfel propriile condiții de neprihănire, îndepărtând păcatul nostru, fiind reprezentantul nostru, înlocuitorul nostru și preotul nostru. El împlinește tot ce se anticipa prin acele jertfe, ne readuce în relație cu Dumnezeu și ne readuce la ce ne-a făcut Dumnezeu să fim – poporul Său, să trăim pentru El, să Îl slujim, să ne îndeplinim rolul și îndatorirea de purtători ai chipului Său în lumea aceasta.

— Dr. Stephen Wellum

Anterior am văzut că preoții Vechiului Testament erau responsabili pentru tot felul de jertfe, inclusiv jertfele pentru păcat, cele de mulțumire și de comuniune. Prin moartea Sa pe cruce, Isus a adus singura jertfă care stă la baza oricărei jertfe aduse vreodată de-a lungul istoriei. Toate jertfele de ispășire aduse înainte erau o simplă prefigurare a celei aduse de Isus când a murit pe cruce. Acest adevăr apare în pasaje ca Romani 3:25 și 8:3 și 1 Ioan 2:2 și 4:10.

Să luăm ca singur exemplu cuvintele din Evrei 10:1-4:

În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie ... Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe; căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să steargă păcatele (Evrei 10:1-4).

Jertfele vechi-testamentare nu foloseau închinătorilor prin ele însele, ci prin faptul că anticipau jertfa deosebită pe care Hristos avea să o aducă pe cruce. În plus, beneficiul pe care îl aduceau nu avea să fie deplin până când Isus nu aducea jertfa spre care indicau toate. Acesta este motivul pentru care jertfele Vechiului Testament nu puteau îndepărta permanent păcatul, ci au fost simple mijloace prin care Dumnezeu Și-a amânat mânia și Și-a dovedit răbdarea până la moartea lui Isus pe cruce.

În această privință, Isus nu a fost doar realitatea spre care au indicat toate jertfele de ispășire anterioare, ci a fost ispășirea definitivă. Odată ce plinătatea jertfelor de ispășire a fost realizată în Isus, nu mai există niciun motiv pentru aducerea umbrelor. De aceea creștinii nu aduc jertfele de ispășire descrise în Vechiul Testament. Nu pentru că am crede că jertfele de ispășire nu sunt necesare, ci dimpotrivă, știm că ispășirea este absolut necesară. Motivul pentru care nu aducem jertfe de ispășire este convingerea că jertfa unică a lui Isus a satisfăcut pe deplin nevoia de ispășire pentru tot poporul credincios al lui Dumnezeu din toate timpurile. Prin acest unic act, El a asigurat sfințenia noastră, făcându-ne capabili să locuim în sfânta prezență a lui Dumnezeu.

Cum citim în Evrei 10:10:

Prin această „voie” am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos o dată pentru totdeauna (Evrei 10:10).

Jertfa lui Isus a inaugurat noul veac al împărăției lui Dumnezeu. Ea a reprezentat începutul sfârșitului exilului și judecării poporului lui Dumnezeu. Această jertfă unică a

făcut ca iertarea lui Dumnezeu să fie accesibilă în mod direct fiecărei națiuni de pe pământ, însă tot ea a anunțat și sfârșitul răbdării și îngăduinței lui Dumnezeu față de mulți necredincioși.

Așa cum citim în Fapte 17:30, înainte de jertfa lui Hristos, Dumnezeu fusese încet în aducerea judecății împotriva celor care nu cunoșteau adevărul. Însă jertfa lui Hristos a vestit adevărul într-un mod care a făcut ca ignoranța să fie mult mai puțin scuzabilă. Drept urmare, Dumnezeu a început să aducă judecata împotriva păcătoșilor mai des și mai sever când aceștia nu s-au pocăit la predicarea evangheliei.

Unii sceptici văd moartea lui Isus ca nimic mai mult decât sfârșitul tragic al unei cariere nechibzuite. Pentru credincioși însă, moartea lui Hristos a fost intenționată, semnificativă și răscumpărătoare. O parte din modul în care înțelegem dinamica tainică a crucii e că ea este o împlinire a tipului, sau a temei precedente a jertfei din Vechiul Testament. Azi mulți se simt foarte incomod când se cere vărsare de sânge. Acest lucru pare primitiv și inacceptabil pentru niște oameni culți și civilizați. Cred că este important să înțelegem că Dumnezeu nu este un vampir cosmic, care are nevoie de sânge pentru a-Și astâmpăra nevoile. Sistemul de jertfe al Vechiului Testament era îndrăzneț, brutal și șocant pentru a sublinia gravitatea păcatului pentru care erau aduse. El amintea popoarelor din vechime că păcatul trebuie rezolvat pentru a restabili, ca să spunem așa, simetria morală a universului lui Dumnezeu. Isus Hristos vine ca împlinire a acelei nevoi în așa fel încât cerințele dreptății lui Dumnezeu și simetria morală a universului să fie satisfăcute printr-un act fără precedent de dragoste jertfitoare. Vechiul Testament arată spre Hristos și e împlinit în El până la detaliile vechiului sistem de jertfe.

— dr. Glen Scorgie

După ce am văzut cum Și-a împlinit Isus rolul de preot prin conducere și ceremonii, trebuie să ne îndreptăm atenția către modul în care Și-a îndeplinit funcția preoțească asociată de mijlocire.

Mijlocirea

Am spus în această lecție că mijlocirea este medierea sau cererea favorii pentru altul. Acest lucru a caracterizat lucrarea pământească a lui Isus și continuă să-I caracterizeze lucrarea din ceruri.

Un prieten m-a întrebat: „Ei bine, dacă Isus ne duce la Dumnezeu, de ce mai avem nevoie de Isus? De ce să nu ne lipsim de El acum, că ne-a dus la Dumnezeu, rugându-ne numai Tatălui? Nu prea mai avem nevoie de Isus.” El scapă din vedere continuitatea rolului deținut de Isus. Noul Testament spune că Isus este singurul mijlocitor între Dumnezeu și om – la timpul prezent – și că omul Isus trăiește veșnic

ca să mijlocească pentru noi. Asta nu înseamnă nicidecum că lucrarea ispășitoare a lui Isus de pe cruce ar fi insuficientă. Nu există nicio îndoială că lucrarea Lui ispășitoare s-a făcut odată pentru totdeauna și este completă; niciodată nu mai trebuie adăugat ceva la ea. Însă Isus continuă să joace un rol permanent, personal și relațional în viața noastră, ca avocat, mediator și reprezentant. El este avocatul nostru care zilnic și în mod continuu Se înfățișează înaintea Marelui Judecător și pledează în favoarea noastră. Vestea măreață este că, datorită lucrării Sale de ispășire, nu pierde niciun proces. În rolul Său de mijlocitor, ca Mare Preot, El apelează întotdeauna la lucrarea Sa desăvârșită, terminată, pentru noi, și are mereu succes și efect. Dar este ceva continuu, relațional și dinamic. Astfel, Isus, în baza lucrării Sale de ispășire terminate, continuă să fie mediatorul nostru, mijlocitorul nostru, Marele nostru Preot.

— Dr. K. Erik Thoennes

Unul din cele mai explicite exemple din Biblie pentru lucrarea de mijlocire a lui Isus este rugăciunea Lui pentru ucenici din noaptea în care a fost prins și judecat, redată în Ioan 17. De fapt, această rugăciune este numită de regulă „Rugăciunea de Mare Preot.” În ea, Isus a făcut multe cereri pentru apostoli. În Ioan 17:20-21, El S-a rugat și pentru cei ce aveau să devină ucenicii Săi prin lucrarea de evanghelizare a apostolilor.

Isus Și-a continuat lucrarea mijlocitoare prin moartea Sa pe cruce, unde a mediat între Dumnezeu și omenire în cel mai eficace mod posibil. Acum, după ce S-a înălțat la cer, ni se spune că El continuă să mijlocească pentru noi în templul ceresc, aducându-Și propriul sânge pe altar și pledând pentru noi înaintea Tatălui, după cum citim în Evrei 7:24-25:

Dar El, fiindcă rămâne „în veac,” are o preoție care nu poate trece de la unul la altul. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei (Evrei 7:24-25).

Mântuirea noastră este asigurată pentru totdeauna deoarece Isus, Marele nostru Preot, mijlocește continuu pentru noi, rugându-L pe Tatăl să accepte meritul morții Lui drept plată pentru fiecare păcat pe care-l facem.

Isus a îndeplinit în mod perfect funcția preoției vechi-testamentare. El a oferit conducere, a oficiat ceremonii – inclusiv cea mai importantă ceremonie a tuturor timpurilor, jertfa Sa pe cruce – și a mijlocit pentru poporul Său. De fapt, El continuă să îndeplinească aceste funcții de bază și astăzi, prin biserica Sa și prin lucrarea Sa de Mare Preot din curțile cerești. Așadar, ca ucenici ai Săi, avem responsabilitatea să-L recunoaștem și să ne bazăm pe Isus, ca singura noastră cale de acces la Tatăl, și să ne supunem lucrării Sale în timp ce ne pregătește să intrăm în sfânta prezență a lui Dumnezeu.

Având în minte calificările și funcțiile preoțești ale lui Isus, să vedem cum a împlinit așteptările vechi-testamentare cu privire la slujba preoțească.

AȘTEPTĂRILE

Așa cum am discutat deja în această lecție, evoluția istorică a slujbei preoțești a creat așteptarea că, în viitor, preotul va continua să medieze între Dumnezeu și poporul Său, pentru ca acesta să poată fi acceptat în prezența Sa sfântă. Și am văzut că Isus a împlinit aceste așteptări prin îndeplinirea funcțiilor slujbei de preot. Așadar, în următoarea secțiune a lecției vom examina modul în care a împlinit Isus profețiile vechi-testamentare specifice legate de viitorul slujbei preoțești.

Discuția noastră se va împărți în trei. În primul rând, vom analiza profeția privitoare la Marele Preot, apoi vom explora profeția care spune că acest Mare Preot slujește ca împărat și, în fine, vom analiza profeția care vestește că poporul lui Dumnezeu va deveni o împărăție de preoți. Să începem prin a vedea cum a împlinit Isus profeția cu privire la Marele Preot.

Marele Preot

În diverse moduri, uneori explicit, Vechiul Testament a prevestit că va exista un Mare Preot care va inaugura veacul mesianic și care va fi, de fapt, chiar Mesia. Conform Psalmului 110, acest Mare Preot va fi „după rânduiala lui Melhisedec,” ceea ce înseamnă că nu se va trage din Aaron. El va sluji în această slujbă pe vecie, însemnând că moartea nu-L va putea opri să îndeplinească această funcție. Conform scriitorului cărții Evrei, toate aceste profeții s-au împlinit în Isus.

Evrei 7:21-22 citează Psalmul 110:4 și comentează pe marginea lui astfel:

Domnul a jurat și nu Se va căi: „Tu ești Preot în veac” ... prin chiar faptul acesta, El S-a făcut chezașul unui legământ mai bun (Evrei 7:21-22).

Autorul cărții Evrei a spus că, atunci când Dumnezeu a jurat că Mesia avea să fie preot în veac, a spus sigur că viitorul Mare Preot va fi Mesia, care va aduce noul legământ. Conform aceluiași pasaj din Evrei, Isus este acel Mare Preot.

De fapt, Evrei menționează de cel puțin zece ori rolul de Mare Preot profețit al lui Isus. De asemenea, îl numește cu regularitate pe Isus „Hristos” sau „Mesia” și declară explicit în capitolele 8, 9 și 12 că El este Cel care aduce noul legământ. Mai mult decât orice altă carte a Noului Testament, Epistola către evrei dovedește dincolo de orice îndoială că Isus împlinește așteptarea Vechiului Testament cu privire la Marele Preot.

Cea de-a doua așteptare a Vechiului Testament împlinită de Isus a fost că Marele Preot va domni ca împărat.

Preotul ca împărat

Am văzut că, de la Adam la Avraam, slujbele de preot și împărat erau adesea unite în aceeași persoană. Deși aceste slujbe au fost separate în vremea monarhiei lui

Israel, Vechiul Testament a profețit că ele vor fi reunite în cele din urmă în persoana lui Mesia. Acest lucru a fost evidențiat în Psalmul 110:2-4 și Zaharia 6:13.

După cum am văzut în această lecție și în cele anterioare, când Isus a venit ca Mesia, El a preluat și slujba de împărat și pe cea de mare preot, lucru relatat în pasaje precum Marcu 8:29, Luca 23:3 și Evrei 8-9.

Înainte de venirea lui Isus, preoția aaronică slujise poporului lui Dumnezeu timp mai bine de 1000 de ani, însă lucrarea lor a indicat mereu dincolo de ea însăși, spre Mesia, care avea să fie atât preot, cât și împărat. De fapt, conform Fapte 6:7, mulți dintre preoții din Ierusalim L-au recunoscut pe Isus ca Mesia și L-au urmat.

Din moment ce Isus nu a instaurat o preoție independentă și nici nu a confirmat lucrarea perpetuă a templului și a preoției aaronice, susținerea primită din partea preoților israeliți indică faptul că aceștia au înțeles învățătura Vechiului Testament care spune că, la venirea lui Mesia, El va reuni slujbele de Mare Preot și împărat într-o singură persoană. După cum am văzut, exact asta a făcut Isus.

A treia așteptare profețită în mod specific împlinită de preoția lui Isus a fost că Marele Preot va conduce poporul lui Dumnezeu pentru a deveni o împărăție de preoți.

Împărăție preoțească

Am văzut deja că Exodul 19:6 și Isaia 61:6 prezic o vreme în care poporul lui Dumnezeu va deveni o națiune sau împărăție de preoți. Toți vor sluji în prezența sfântă a lui Dumnezeu, făcând lucrarea ce le-a fost încredințată, aducând jertfe de laudă și ascultare și împlinind alte funcții preoțești. În predica din Luca 4, Domnul a citat din Isaia 61 și a susținut că El împlinea acele cuvinte. Astfel, a spus în mod indirect că El va face din poporul lui Dumnezeu o împărăție de preoți. Conform altor pasaje din Noul Testament, exact asta a făcut.

De exemplu, în 1 Petru 2:5 Petru a numit biserica „preoție sfântă” și în versetul 9 a numit-o „preoție împărătească.” Întâlnim aceeași idee și în Apocalipsa 1:6, 5:10 și 20:6.

Ca exemplu, iată aceste cuvinte spuse despre Isus în Apocalipsa 1:6:

[El] a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său (Apocalipsa 1:6).

Ca Mesia, Isus este Marele Preot care domnește ca împărat și care îi cheamă pe toți cei care-L urmează să slujească în împărăția Sa ca preoți.

Unul din lucrurile pe care le aflăm din Vechiul Testament este că personalitățile religioase cheie erau preoți. Din Noul Testament aflăm că nu o parte dintre creștini, ci toți credincioșii sunt acum preoți. Acest adevăr este formulat des în binecunoscuta frază „preoția tuturor credincioșilor.” Ideea subliniată aici este că toți creștinii sunt chemați și împuterniciți să slujească, să fie mâinile, inima, picioarele lui Isus, trupul lui Hristos. Acesta este un adevăr extraordinar de încurajator. Una din consecințele istorice dramatice ale înțelegerii acestui adevăr minunat este că nimeni nu mai are nevoie de un alt om

ca intermediar sau mediator între noi și Dumnezeu. Orice structură care pune un intermediar între tine și Dumnezeu creează contextul pentru abuz, control social și robie. Deci acesta e un adevăr extraordinar de încurajator, onorant și eliberator. Și, totuși, este un adevăr care nu subminează în niciun fel adevărul complementar că Dumnezeu Și-a înzestrat trupul cu o diversitate de daruri. Printre acestea, unul din cele pe care am ajuns să le apreciez la alții, care mi-au slujit, este darul păstoririi. Acesta necesită o inimă deosebită, împreună cu abilitățile de a păstori, a călăuzi, a încuraja și a mângâia. El nu presupune a sta între cineva și Dumnezeul său, nu înseamnă a submina dreptul lui de a interpreta Scripturile așa cum îi luminează Dumnezeu mintea în timp ce își face lucrarea bună și se auto-disciplinează pentru această sarcină. Ci este un har ce ni s-a dat, pentru a ne ajuta în călătoria în care fiecare dintre noi suntem preoți și fiecare preot apreciază și prețuiește grija pastorală.

— Dr. Glen Scorgie

Împlinirea slujbei preoțești de către Isus ne amintește un lucru foarte important: scopurile inițiale ale lui Dumnezeu cu privire la creație au fost complicate de păcat, dar niciodată copleșite de păcat. Venirea lui Isus și îndeplinirea întocmai a cerințelor preoțești Îi arată fidelitatea față de bunătatea planului lui Dumnezeu. Consolidarea slujbei și a semnificației sale fundamentale Îi arată rolul central în înaintarea planului lui Dumnezeu. Ca Mare Preot care domnește ca împărat, Isus împlinește aspectele inițiale și anticipate ale lucrării preoțești. Așadar, fiind poporul Său, avem un motiv întemeiat să-L cinstim pe Isus, să ne închinăm Lui, să avem încredere în El și să-L slujim cu loialitate, ca împărăția Sa de preoți.

Până acum, am analizat contextul vechi-testamentar al slujbei preoțești și împlinirea sa în Isus. Acum suntem gata să examinăm aplicarea actuală a preoției lui Isus. Care sunt implicațiile rolului de Mare Preot al lui Isus în viața noastră de azi?

APLICAREA ACTUALĂ

Un mod potrivit de abordare a aplicării actuale a lucrării preoțești a lui Hristos se găsește în *Catehismul scurt de la Westminster*, răspunsul numărul 25, care spune:

Hristos îndeplinește slujba de preot prin faptul că Se aduce pe Sine Însuși ca jertfă, o dată, pentru a satisface dreptatea divină și a ne împăca cu Dumnezeu, și prin faptul că mijlocește continuu pentru noi.

În acest răspuns, catehismul rezumă lucrarea preoțească a lui Hristos prin prisma slujirii Sale față de credincioși și menționează cel puțin trei aspecte ale acesteia. În primul rând, vorbește despre lucrarea jertfirii de Sine a lui Hristos, apoi spune că jertfa aceasta,

făcută o dată pentru totdeauna, a adus împăcarea între credincioși și Dumnezeu și, în al treilea rând, menționează mijlocirea Sa continuă între credincioși și Dumnezeu.

Discuția noastră legată de aplicarea actuală a slujbei de preot a lui Isus va urma ideile evidențiate mai sus. Mai întâi, vom vorbi despre jertfa lui Hristos, apoi ne vom axa pe lucrarea Sa de împăcare și, în fine, vom examina aplicarea mijlocirii lui Hristos. Să vedem mai întâi jertfa.

JERTFA

Vom studia aplicarea jertfei lui Hristos examinând trei reacții pe care ar trebui să le avem față de ea: să avem încredere în El pentru mântuire, să-L slujim cu credincioșie, pe El și pe cei pe care îi iubește, și să ne închinăm Lui. Să începem cu aspectul încrederii.

Încrederea

Scriptura ne învață că jertfa lui Isus pe cruce este singurul temei eficace pentru darul mântuirii oferit de Dumnezeu. Hristos a murit pe cruce pentru a-i mântui pe păcătoși. Ca să folosim vocabularul învățat în această lecție, Hristos L-a împăcat pe Dumnezeu, satisfăcându-I dreptatea și mânia, pentru a ispăși sau a înlătura vina tuturor celor care au credință în El.

Iar credința este crucială. Pentru a primi iertarea de păcate oferită de Hristos, trebuie să avem încredere în El și *numai* în El. Trebuie să credem că El este Fiul lui Dumnezeu, care a murit pentru păcatele noastre, și că suntem iertați doar datorită jertfei pe care a adus-o pentru noi. Scriptura vorbește despre această încredere în pasaje precum Ioan 20:31, Romani 10:9-10 și 1 Ioan 4:14-16.

Noi, ucenicii lui Hristos, trebuie să credem că mântuirea noastră este întemeiată pe jertfa Lui și că este posibilă numai datorită lucrării Sale. Nimeni altcineva nu ne poate mântui.

Așa cum spune Petru în Fapte 4:12:

În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți (Fapte 4:12).

Nu putem câștiga mântuirea. Nicio biserică și niciun sfânt nu ne-o poate da. Trebuie să ne punem încrederea doar în meritele lui Hristos și ale jertfei Sale ca să ne mântuiască.

Când ne punem încrederea numai în Isus, putem avea siguranță și bucurie înaintea lui Dumnezeu. Isus a făcut cu credincioșie tot ce I-a poruncit Tatăl și putem fi siguri că va împlini cu credincioșie și tot ce ne-a promis nouă.

În Evrei 10:19-22 citim:

Astfel, dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt ... și, fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină (Evrei 10:19-22).

Credința menționată aici poate fi numită și încredere. Este convingerea fermă că jertfa lui Isus este suficientă pentru a ne ispăși păcatul și că e imposibil să nu ne mântuiască.

Unul din semnele faptului că suntem mântuiți este existența sentimentului că suntem mântuiți. Avem sentimentul că facem parte din familia lui Dumnezeu. Biblia spune că Duhul Sfânt mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Astfel, adevărații copii ai lui Dumnezeu simt acea înfiere. Asta nu înseamnă că nu pot exista fluctuații ale convingerii sau siguranței pe care o avem cu privire la mântuirea noastră. Vrem să creștem în acea siguranță, însă ea poate apărea și dispărea de-a lungul timpului. Trebuie să căutăm să înțelegem evanghelia, să ne-o predicăm zilnic pentru a înțelege ce a făcut Isus pentru noi când ne-a luat locul și trebuie să ne ajutăm unii pe alții. Asta facem în părtășie: ne ajutăm unii pe alții să fim mai siguri de înfierea noastră, de mântuirea noastră, de iertarea noastră, lucruri pe care Duhul Sfânt ni le întipărește în inimă când ascultăm regulat Cuvântul predicat și creștem în încrederea în Hristos și în ce a făcut El pentru noi. Așadar, siguranța mântuirii pe care o are fiecare credincios crește și scade de la o zi la alta, dar în general ar trebui să crească încontinuu de-a lungul timpului.

— Dr. K. Erik Thoennes

Se pot îndoii credincioșii adevărați de mântuirea lor? Desigur. Pot fi văzute exemple și în Scriptură. Putem vedea asta în cazul lui Ilie, când stă sub ienupăr; îl vedem pe David în unii psalmi de lamentație punându-și întrebări legate de relația lui cu Dumnezeu. Cred că putem vedea asta și în biografia lui Petru, poate imediat după episodul lepădării, când merge afară și plânge. Sigur, adevărații credincioși se pot îndoii de mântuirea lor. Mântuirea noastră nu constă în ceva de genul „sunt mântuit în funcție de gradul de siguranță pe care-l am.” În cercurile evanghelice avem uneori tendința să mergem în această direcție. Le cerem oamenilor să dea mărturie – am o mărturie; am o convertire ca a lui Pavel, adică a fost bruscă și dramatică. Vă pot da ora și minutul dacă insistați. A fost o zi când nu credeam că Isus există și nici nu-mi păsa, dar a doua zi am crezut că El e Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul meu. Însă sunt mântuit prin har, prin credința în lucrarea încheiată și realizată de Hristos, și numai de El, și nu în funcție de gradul de siguranță pe care-l am. Există tot felul de lucruri care îți pot fura siguranța. Circumstanțe sumbre apărute brusc, când Domnul îl ia pe cel pe care-l iubești cel mai mult, te pot clătina. Uneori există motive fizice sau psihosomatice. Unii oameni tind să vadă jumătatea goală a paharului. Sunt din fire oameni care pun totul la îndoială. Îți știm cu toții pe cei care tind să pună astfel de întrebări și cred că sunt unul dintre ei.

Există și factori de natură divină. *Mărturisirea de la Westminster* din secolul al XVII-lea, de exemplu, a sugerat că Dumnezeu retrace lumina feței Sale de la noi, îndepărtându-Se pentru a ne face să-L dorim mai mult, pentru ca dorul după El să ne facă să creștem și să ne confirme credința. Asta nu e niciodată o experiență plăcută, însă părinții o fac uneori: își iau mâinile de pe copilul care abia începe să meargă. Sunt acolo, gata să-l prindă dacă se întâmplă să cadă, însă copilul este pe cont propriu timp de o secundă. Cam așa ceva face și Dumnezeu cu noi, făcându-ne să tânjim după El și astfel făcându-ne să creștem.

— Dr. Derek Thomas

După ce am discutat despre încredere ca răspuns la jertfa lui Isus, să trecem la slujirea pe care ar trebui să ne-o înspire sacrificiul Său.

Slujirea

Biblia ne învață că jertfa lui Isus pentru noi ar trebui să ne inspire să-L slujim cu credincioșie. În Romani 6, Pavel explică limpede că suntem obligați să-L iubim și să-L ascultăm deoarece El a murit pentru a ne mântui. El a murit pentru a ne da o viață nouă – o viață liberă de sub stăpânirea păcatului. O modalitate de exprimare a mulțumirii pentru această mântuire este să luptăm împotriva păcatului din viața noastră, să refuzăm să ne mai supunem lui.

Cum a scris Pavel în Romani 6:2-4:

Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? ... prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă (Romani 6:2-4).

În parte, Isus a murit pentru ca noi să putem scăpa de stăpânirea păcatului. Singura reacție corespunzătoare la această jertfă este să trăim așa cum Îi place Lui.

Scriptura mai menționează și alte modalități prin care putem să-L slujim pe Hristos având în vedere jertfa Sa. Evident, ar trebui să urmărim exemplul Lui, fiind gata să suferim și chiar să murim pentru obiectivele Sale. De fapt, pasaje precum Fapte 5:41 și Filipeni 1:29 afirmă că este o mare onoare și binecuvântare când suferim de dragul lui Hristos.

Biblia ne încurajează să-L slujim pe Hristos și sacrificându-ne pentru aceiași oameni pentru care El a murit ca să-i mântuiască. În Efeseni 4:32-5:2 ne învață să fim răbdători și miloși unii cu alții, în Romani 14 și 1 Corinteni 8 să renunțăm la libertățile noastre de dragul celor care sunt mai slabi în credință. Și chiar ne poruncește să ne dăm viața, așa cum a făcut Hristos, de dragul altor credincioși. În 1 Ioan 3:16, apostolul a scris:

Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați (1 Ioan 3:16).

Jertfa de ispășire adusă de Isus o dată pentru totdeauna pe cruce a fost absolut suficientă pentru a-Și împlini scopul, și anume să ia asupra Lui pedeapsa dreaptă a lui Dumnezeu pentru păcate. Noi nu putem să facem ispășire nici pentru noi înșine, ca să nu mai vorbim pentru altul. Dar *putem* urma exemplul lui Isus, dându-ne viața de dragul altora.

Iar dacă ar trebui să fim gata să murim pentru ei, atunci ar trebui să fim gata și să facem sacrificii mai mici pentru ei, dându-ne timpul, banii, confortul și posesiunile pentru a le sluji.

Este ușor să vorbim despre importanța iubirii și a sacrificiului pentru alții, însă uneori este greu să le punem în practică. Pentru a-i iubi pe oameni așa cum se cuvine, trebuie să sacrificăm lucruri care ne sunt dragi: timpul, finanțele și confortul nostru. Acestea sunt doar câteva dintre lucrurile pe care trebuie să le jertfim pentru a-i iubi pe alții. Ne este foarte greu să prețuim împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui mai mult decât propriul confort, dar, când nu o facem, pierdem din vedere un adevăr important: când facem aceste sacrificii câștigăm mai mult decât ce am sacrificat. Câștigăm prilejul de a ne închina lui Dumnezeu și de a vedea domnia Sa răspândită în această lume prin faptul că ne dăm viața pentru alții.

După ce am văzut că încrederea și slujirea sunt două aplicații moderne ale jertfei lui Hristos, să ne îndreptăm atenția spre închinare.

Închinarea

Când ne gândim la ce a făcut Isus pentru noi pe cruce, suntem adesea motivați să ne închinăm Lui. Jertfa Sa altruistă ne inspiră pe drept să-L lăudăm pentru marea dragoste pe care ne-a arătat-o și ne face să-I mulțumim tot mereu pentru incredibilele binecuvântări ale mântuirii pe care le-a cumpărat pentru noi.

De asemenea, jertfa lui Isus ar trebui să ne motiveze să ne închinăm Tatălui și Duhului. În definitiv, pasaje precum Ioan 14:31, ne spun că jertfa lui Isus a fost planul Tatălui, iar Evrei 9:14 ne învață că Isus S-a dat ca jertfă prin puterea Duhului Sfânt. Așadar, Tatăl și Duhul merită aceeași laudă și închinare pe care I-o aducem lui Isus.

Pe lângă faptul că ne *motivează* să ne închinăm, jertfa lui Isus ne slujește și ca *model* de închinare. Iată ce scrie Pavel în Romani 12:1:

Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească (Romani 12:1).

În mod firesc, acest pasaj dă naștere la două întrebări. Prima, de ce a fost moartea lui Isus pe cruce un act de închinare? A doua, cum ne putem modela propria închinare după jertfa Sa?

Ca răspuns la prima întrebare, moartea lui Isus pe cruce a fost un act de închinare deoarece a împlinit tipurile și prefigurările vechi-testamentare stabilite de jertfele din

Vechiul Testament. În Vechiul Testament, închinarea la Dumnezeu era centrată în jurul jertfei. Evrei 9 ne învață că jertfa lui Isus a fost substanța spre care indicau toate jertfele Vechiului Testament și că El nu a fost jertfit pentru noi în mod pasiv, ci S-a jertfit activ. El a fost marele preot care a urmat regulile închinării vechiului legământ și S-a oferit pe Sine lui Dumnezeu, într-un act de închinare jertfitoare. Din acest motiv, și jertfele noastre reprezintă o închinare.

Dar cum ne putem modela închinarea după jertfa lui Isus? Ce fel de jertfe ar trebui să aducem? Scriptura vorbește despre multe lucruri pe care le putem face și pe care Dumnezeu le socotește jertfe. După cum am văzut deja, Romani 12:1 spune că un mod prin care imităm jertfa lui Hristos este oferindu-ne trupul lui Dumnezeu. Versetul 2 explică acest lucru: nu trebuie să ne conformăm purtării lumii, ci să lăsăm ca mintea noastră înnoită în Hristos să ne călăuzească spre modele noi de comportament. Trebuie să ne abținem de la întrebuițările păcătoase ale trupului nostru și să ne purtăm în moduri noi care îl cinstesc pe Dumnezeu.

Efeseni 5:1-2 ne învață că o a doua modalitate prin care imităm jertfa lui Hristos este trăirea unei vieți pline de dragoste. Moartea lui Isus pe cruce a fost actul suprem de dragoste. Așadar, când suntem buni și miloși unii față de alții, ne modelăm viața după jertfa plină de dragoste a lui Hristos.

Filipeni 4:18 sugerează o a treia modalitate prin care ne putem închina lui Dumnezeu prin sacrificiu: dăruindu-ne banii, resursele și timpul pentru a-i ajuta pe alți credincioși. Pavel a spus că darurile oferite de filipeni sunt ofrande și jertfe aduse lui Dumnezeu pentru că fuseseră costisitoare pentru ei și foloseau celor pe care-i iubea El.

Desigur, aceste sugestii nu epuizează posibilitățile de a ne închina lui Dumnezeu prin jertfă, dar constituie un bun punct de plecare pentru noi în timp ce călcăm pe urmele lui Hristos în închinarea la Dumnezeu prin jertfe iubitoare.

După ce am văzut cum ne putem inspira din jertfa lui Isus în practică, putem să discutăm cum ar trebui să ne afecteze viața împăcarea Sa preoțească.

ÎMPĂCAREA

Vom aborda aplicațiile actuale ale lucrării de împăcare preoțească a lui Isus în trei moduri. Mai întâi, vom vedea că ne aduce pacea cu Dumnezeu, apoi vom analiza unitatea pe care o creează și, în al treilea rând, vom examina misiunea pe care ne-o încredințează. Să vorbim mai întâi despre pacea noastră cu Dumnezeu.

Pacea

Când Isus ne împacă cu Dumnezeu, El face pace între noi și Dumnezeu. Înainte de această împăcare, răzvrătirea noastră împotriva lui Dumnezeu ne făcea vrăjmașii Lui, după cum citim în pasaje precum Romani 5:10 și Efeseni 2:2. La momentul respectiv, meritam dreptatea și mânia lui Dumnezeu, însă, împăcându-ne cu El, Isus a pus capăt acestei vrăjmașii. A potolit mânia lui Dumnezeu și a făcut pace între noi.

Acum, în loc să fim vrăjmașii lui Dumnezeu, suntem copiii pe care Îi iubește și cetățeni credincioși ai împărăției Sale. Asta înseamnă că niciodată nu trebuie să ne temem

de Dumnezeu așa cum ne temem de vrăjmași. Nu trebuie să credem că vrea să ne distrugă. Viața noastră este ascunsă în Hristos, așa că aceeași pace care există între Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul există și între noi și Dumnezeu. Acest fel de pace ar trebui să ne miște inima să-L laude, mâinile să lucreze și mintea să cunoască tot mai mult despre mărețul nostru Dumnezeu.

İată cum a vorbit Pavel despre acest lucru în Coloseni 1:19-22:

Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în [Isus] și să împace totul cu Sine prin El ... făcând pace prin sângele crucii Lui. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină (Coloseni 1:19-22).

Chestiunea „păcii cu Dumnezeu” este foarte, foarte clară. Atunci de există disciplinarea copiilor Săi, a credincioșilor? Cred că răspunsul simplu este: pentru că ne iubește. A avea pace cu Dumnezeu înseamnă că am fost aduși înapoi în relația cu El. Noi am fost creați să-L cunoaștem, să-L slujim, să-L iubim, să ascultăm de El și să-L cunoaștem intim, însă păcatul nostru ne oprește să facem aceste lucruri. Mântuirea ne aduce înapoi – pace, împăcare și alte lucruri care arată ce este mântuirea – așa că acum avem o relație cu El. Când păcătuim, El ne iubește așa încât nu ne lasă să mergem pe drumul nostru, ci ne trage înapoi, ne disciplinează. Ilustrația folosită în Scriptură este cea a unui părinte care-și disciplinează copilul. În relația cu copiii mei, nu am grijă de ei și nu-i iubesc dacă-i las să facă lucruri care le fac rău, lucruri care îi îndepărtează de la ce le-am poruncit. Tatăl nostru din ceruri, prin Domnul nostru Isus Hristos, ne disciplinează ca să ne conformăm chipului lui Hristos. E pentru binele nostru. Așadar, dacă nu cunoaștem disciplina lui Dumnezeu ar trebui să fim îngrijorați. Disciplina nu este ceva rău, ci ceva bun și dovedește dragostea lui Dumnezeu pentru copiii Săi.

— Dr. Stephen Wellum

Pacea pe care o avem cu Dumnezeu ar trebui să ne miște inima să-L lăudăm, proclamând și mulțumindu-I pentru marea Sa bunătate față de noi. Ar trebui să ne inspire să rostim în rugăciune cuvinte către și despre Dumnezeu și caracterul Său, să ne motiveze să medităm la lucrurile mărețe pe care le-a făcut în viața noastră, să ne gândim la noi moduri prin care Îl putem iubi și asculta. Și ar trebui să ne dea dorința de a-i încuraja pe cei din jurul nostru, amintindu-le de pacea pe care credincioșii o au deja cu Dumnezeu și pe care o pot avea și necredincioșii, dacă sunt împăcați cu El.

Pacea noastră cu Dumnezeu ar trebui să ne motiveze și mâinile la acțiune. Ar trebui să ne împăcăm cu alți oameni, să demonstrăm binecuvântările împărăției pașnice a lui Dumnezeu sub forma dreptății morale și sociale și să avem grijă de nevoiași. Ar trebui

să-i mângâiem și să-i sfătuim pe cei cu inima zdrobită din lipsă de pace și binecuvântare în viața lor.

Pacea pe care o avem cu Dumnezeu ar trebui să ne motiveze și să-L cunoaștem și să înțelegem tot mai multe despre marele nostru Dumnezeu și Mântuitor. Cuvântul Său ne spune să ne conformăm în mintea noastră modului Lui de gândire, având gândurile Lui. Și să ne odihnim liniștiți în suficiența Sa, fără să ne îngrijorăm că Dumnezeu ne-ar putea abandona în mâinile lumii, ci rămânând încrezători, știind că ne iubește și are grijă de noi.

Un al doilea mod în care lucrarea preoțească de împăcare a lui Isus se aplică în viața noastră este prin manifestarea unității în mijlocul poporului lui Dumnezeu.

Unitatea

O temă care apare frecvent în Noul Testament este că cei care-L iubesc pe Dumnezeu îi iubesc și pe cei pe care îi iubește El. În 1 Ioan 4:21 citim:

Cine iubește pe Dumnezeu iubește și pe fratele său (1 Ioan 4:21).

Când Dumnezeu Se împacă cu cineva, și noi ar trebui să ne împăcăm cu acea persoană.

Iată de ce i-a îndemnat apostolul Pavel pe cititori să recunoască marele dar al împăcării pe care l-au primit de la Dumnezeu și să-l exprime prin unitatea cu alți credincioși. În biserica primară, el a aplicat această idee relației tensionate dintre evreii și neevreii din biserică.

Iată ce spune în Efeseni 2:13-16:

Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos ... din doi [evrei și neevrei] a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea, și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduiriile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia (Efeseni 2:13-16).

Întâlnim un accent similar pe unitate în locuri precum Ioan 17:23, Romani 15:5 și Efeseni 4:3-13.

Biserica actuală se confruntă rareori cu problema specifică a relației dintre evrei și neevrei, însă avem multe probleme similare: avem de furcă cu animozități rasiale, etnice și naționale între credincioși. Lucrarea de împăcare a lui Isus ne poate ajuta să urmărim unitatea în aceste domenii. Cu toții am fost împăcați cu Dumnezeu și unii cu alții prin unirea noastră cu Hristos. Această unitate ar trebui să se exprime în relațiile noastre din sânul bisericii. Ar trebui să ne facă să prețuim și să urmărim țelul lui Dumnezeu de a avea o biserică unită, chiar dacă uneori asta înseamnă să punem deoparte lucrurile care ne deosebesc unii de alții.

Pe lângă pace și unitate, o a treia aplicare pe care o putem lua din lucrarea preoțească de împăcare a lui Hristos este misiunea ce ne-a fost încredințată, aceea de a ne îndeplini propria slujbă de împăcare în lume.

Misiunea

Lucrarea preoțească de împăcare a lui Isus nu este încă încheiată. Jertfa Sa a cumpărat și a garantat împăcarea, însă aceasta nu a fost încă aplicată întregii lumi. Așa că, în această etapă a istoriei, Isus a desemnat biserica să ducă mai departe lucrarea Sa de împăcare. Noi suntem ambasadorii împăcării și este sarcina noastră să vestim evanghelia care îi împacă pe păcătoși cu Dumnezeu. Iată cum a descris Pavel misiunea noastră în 2 Corinteni 5:18-20:

Dumnezeu ... ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi, dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu! (2 Corinteni 5:18-20).

Oferirea împăcării cu Dumnezeu continuă să fie o lucrare vitală a bisericii. Pavel le-a spus corintienilor că Dumnezeu ne-a împăcat cu Sine prin Hristos și că continuă să împăce lumea cu Sine. Este responsabilitatea noastră ca ucenici ai lui Hristos să proclamăm acest mesaj altora, pentru a putea fi împăcați cu Dumnezeu prin El. Facem asta în primul rând anunțând vestea bună că prin viața, moartea, învierea și înălțarea lui Hristos, păcătoșii pot găsi pacea cu Dumnezeu.

După ce am analizat lucrarea preoțească a lui Isus prin prisma jertfei și împăcării, trebuie să abordăm aplicarea actuală a mijlocirii preoțești a lui Isus.

MIJLOCIREA

Vom studia aplicarea actuală a mijlocirii preoțești a lui Isus pe două coordonate. În primul rând, vom vedea că ea ne permite să apelăm la Dumnezeu pentru noi înșine și, în al doilea rând, vom vedea că mijlocirea lui Hristos ne obligă să pledăm pentru alții. Să vedem mai întâi cum ne permite să apelăm la Dumnezeu pentru propriile nevoi.

Cererea

După cum am văzut, Isus mijlocește pentru noi amintind Tatălui de jertfa Sa pentru noi și cerându-I să ne ierte și să ne binecuvânteze în baza acestei jertfe. Și, pentru că Tatăl Îl iubește pe Fiul și-I prețuiește jertfa, răspunde pozitiv la mijlocirea Lui pentru noi. Aude și răspunde cererilor preoțești ale lui Isus, astfel încât iertarea, sfințirea, viața și toate celelalte binecuvântări ale mântuirii să ne poată fi aplicate încontinuu.

Una din implicațiile acestui lucru este că putem veni la Tatăl în fiecare zi cu nevoile noastre, știind că El ne ascultă rugăciunile pentru că Marele nostru Preot Se roagă pentru noi. Vedem acest lucru în Efeseni 3:12, Evrei 10:19 și în multe alte locuri.

De exemplu, iată ce spune în Evrei 4:14-16:

Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile – pe Isus, Fiul lui Dumnezeu – să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem, dar, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie (Evrei 4:14-16).

După cum a precizat autorul cărții Evrei, Isus a „străbătut cerurile,” adică a intrat în sanctuarul ceresc cu propriul sânge, pentru a face mijlocire pentru noi. Datorită mijlocirii Sale, putem fi siguri că Dumnezeu ne favorizează și vrea să ne dea îndurare și har când ne rugăm.

Putem să-I cerem Creatorului tuturor lucrurilor tot ce avem nevoie, fie că sunt nevoi profunde, cum ar fi iertarea și mântuirea, fie că sunt nevoi obișnuite, cum ar fi hrana de zi cu zi, îmbrăcămintea și adăpostul. Nicio nevoie nu e prea mică, ieșind din sfera mijlocirii lui Hristos pentru noi. Și nicio nevoie nu e prea mare, încât valoarea jertfei Sale să nu o acopere. De aceea, ar trebui să fim încurajați să ne rugăm cu îndrăzneală și încredere, apelând la iubitorul nostru Tată ceresc pentru toate nevoile și dorințele noastre drepte.

Înțelegând modul în care mijlocirea lui Hristos ne dă dreptul și încrederea să apelăm la Dumnezeu pentru noi înșine, să vedem cum ne încurajează să pledăm pentru alții.

Pledoaria

Dacă Isus mijlocește deja, de ce să ne mai deranjăm să ne rugăm pentru alții? Cred că motivul principal e format din două cuvinte: „Urmați-Mă.” Dacă Isus mijlocește, El spune: vreau să Mă urmați și să mijlociți și voi. Mai cred și că rugăciunile noastre au cu adevărat impact. De asemenea, cred – și Scriptura ne învață asta – că, pe lângă faptul că au impact, vor fi ocazii în care, din pricina faptului că nu te rogi, unele lucruri vor rămâne neîmplinite pentru că nu te-ai rugat. Așadar, credem în rugăciune? Da. Dar de ce?! Pentru că Isus a spus „Urmați-Mă,” iar El S-a rugat.

— Dr. Matt Friedeman

Una din lecțiile importante ale mijlocirii cerești a lui Hristos este că ar trebui să-I urmăm exemplul, pledând pentru alții în rugăciune. Dragostea și grija pentru alții ar trebui să ne motiveze să-I vorbim lui Dumnezeu despre ei, cerându-I să le arate mila și dragostea Sa în situațiile în care se află.

Iată ce a scris Pavel în Efeseni 6:18:

Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții (Efeseni 6:18).

Aici, Pavel a spus tuturor credincioșilor să vină înaintea lui Dumnezeu pentru alții. Bineînțeles, când facem asta, pledoaria noastră se bazează pe jertfa lui Hristos pentru ei, la fel ca pledoaria lui Isus pentru noi.

Așadar, când mă întreb de ce Se roagă Isus, doar îmi cunoaște și îmi înțelege nevoile, de ce ar trebui să mijlocească pentru mine? Trebuie să fie ceva la baza mijlocirii care este un exemplu al inimii lui Dumnezeu, iar acesta e că El poartă, duce. În viața întrupată a Domnului, în viața triunică, există o purtare, o dragoste care primește nevoile omenirii. Acesta este fundamentul crucii, fundamentul umblării mele cu Isus. Prin urmare, Domnul îmi poruncește asta pentru că vrea să înțeleg realitatea, dar, în același timp, îmi dă și ocazia să-i port pe alții în inimă. Aș putea spune că răspunsul la nevoia fiecărei persoane se găsește în altcineva. Răspunsul la toate nevoile noastre se găsește, bineînțeles, în inima lui Isus. Dar, făcându-ne după chipul Său și chemându-ne să-I fim ucenici, El a spus: „Vreau să purtați și voi. Vreau să fiți preoți ca preoții israeliți. Vreau să-i purtați pe alții în inimă la fel ca Aaron. Vreau să purtați în inimă așa cum am purtat Eu nevoile lumii.” Așadar, mijlocirea este chiar exprimarea inimii lui Dumnezeu.

— Dr. Bill Ury

Rugăciunile mijlocitoare de pledoarie pot fi aplicate oricărui aspect al vieții. De exemplu, suntem încurajați să ne rugăm pentru succesul lucrărilor creștine în pasaje precum Romani 15:30, Efeseni 6:20, Coloseni 4:4, 1 Tesaloniceni 5:25 și Evrei 13:19.

Suntem învățați să ne rugăm pentru cei aflați în pericol spiritual sau în păcat, așa cum reiese din 1 Ioan 5:16. Ar trebui să ne rugăm ca alții să fie păziți de ispită, urmând învățătura lui Isus din Matei 6:13 și modelul Său din Luca 22:32. Și ar trebui să ne rugăm pentru sănătatea lor, cerându-I lui Dumnezeu să vindece atât rănilor trupesti, cât pe cele ale minții. Iată instrucțiunile date de Iacov în Iacov 5:14-16:

Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși; și, dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate. Mărturișiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit (Iacov 5:14-16).

Iacov ne-a învățat că, atunci când pledăm pentru alții în numele Domnului, adică mijlocim pentru ei amintindu-I Domnului că Îi aparțin lui Hristos, El vrea să primească favorabil pledoaria noastră și să ne asculte cererile. De aceea, ar trebui să profităm din plin de acest privilegiu, mijlocind în mod regulat pentru cei aflați în nevoi.

Am o încredere neclintită în suveranitatea lui Dumnezeu. Am o încredere absolută că Isus Hristos mijlocește chiar acum pentru mine și pentru toți credincioșii înaintea tronului Tatălui. Am o încredere absolută că tot ce am nevoie se află în Hristos. Deci, ce rău fac dacă nu mijlocesc pentru cei despre care știu că au nevoi? Vă spun că nimeni nu pune această întrebare când el sau ea are o nevoie. Eu am fost într-o situație gravă, în care viața mi-a fost în joc din punct de vedere medical. Știam că rugăciunile credincioșilor sunt importante și că, prin rugăciunea lor, frații mei și surorile mele în Hristos fac ceva important pentru viața mea. Credința și încrederea mea supremă este într-un Dumnezeu suveran și în Hristosul glorios, însă credințioșia noastră față de Hristos ne cere să facem ce ne poruncește El, iar asta înseamnă să ne rugăm pentru credincioși. Știu un motiv pentru care acest lucru e important: sunt un creștin mult mai credincios atunci când mă rog pentru cei aflați în nevoi.

— Dr. R. Albert Mohler, Jr.

Bineînțeles, ar trebui să pledăm pentru alții și în chestiuni ce țin de viața cotidiană. De pildă, așa cum cerem pâine pentru noi înșine, ar trebui să pledăm și pentru alții, cerându-I lui Dumnezeu să împlinească și nevoile lor zilnice. Ar trebui să-I cerem să dea tot felul de binecuvântări poporului Său, inclusiv sănătate, să aibă de lucru și succes în relații. Oricând situațiile din viața noastră ne împovărează inima, ar trebui să-I cerem lui Dumnezeu să ne ajute. La fel trebuie să ne rugăm și pentru nevoile altora, mari sau mici.

Oamenii se întreabă adesea cu privire la taina rugăciunii. De ce trebuie să ne rugăm? Dacă Dumnezeu deja știe totul și dacă Isus mijlocește deja, de ce trebuie să ne rugăm? Pierdem ceva sau facem vreun rău dacă nu ne rugăm și nu mijlocim pentru lume și pentru alții? Ei bine, cred că răspunsul la această întrebare este da, facem rău și iată de ce: în primul rând, dacă nu mijlocim, nu-L ascultăm pe Dumnezeu, căci El ne-a poruncit să ne rugăm. Dintr-un punct de vedere, asta e tot ce trebuie să știm. Nu trebuie să înțelegem taina, cum funcționează lucrurile. Dumnezeu ne-a poruncit să ne rugăm și, dacă avem încredem în El și-L iubim, ne vom ruga. Dar, în al doilea rând, Dumnezeu nu ne-a poruncit doar să ne rugăm, ci, într-un mod tainic, El include rugăciunile sfinților chiar în mijlocirea lui Isus. Mă frapează această imagine din Apocalipsa, în care apare tămâia care arde și se înalță către Dumnezeu, descrisă ca fiind rugăciunile sfinților. E ca și cum, dacă nu ne rugăm, facem rău și relației noastre

cu Dumnezeu, deoarece El vrea să fim implicați împreună cu El în ceea ce face în lume. Așa că ne cheamă la o relație mai profundă și mai deplină cu El, prin faptul că ne vedem ca colaboratori ai Lui, așa cum spune Pavel despre sine și despre alții, colaboratori cu Dumnezeu în această lucrare de răscumpărare, prin mijlocirea noastră. Așadar, relația noastră cu Dumnezeu are de suferit. În al treilea rând, însă, iată cea mai mare taină dintre toate: Dumnezeu a hotărât să răscumpere lumea nu acționând asupra ei din exterior, **ci prin puterea harului Său din interior**. Și astfel, când mijlocim împreună cu Isus, nu trebuie să ne gândim că încercăm să-L convingem pe Dumnezeu să facă ceva ce nu vrea să facă sau că încercăm să adăugăm ceva la rugăciunile lui Isus. Trebuie să vedem mijlocirea noastră pentru lume sau pentru alții cam așa: încercăm să atragem lumea sau să-i atragem pe alții, prin rugăciunile noastre, în locul în care îi vrea Dumnezeu, pentru ca binecuvântarea și harul Său să poată fi turnate peste ei. Prin urmare, da, în planul tainic al lui Dumnezeu, ceva lipsește dacă nu ne rugăm, pentru că din interiorul creației, El i-a lăsat pe copiii Săi răscumpărați să fie nu numai oameni care să-Și aștepte propria mântuire finală, ci oameni care lucrează acum, atrag prin rugăciune lumea și pe alții în locul în care Dumnezeu să-i poată mântui.

— Dr. Steve Blakemore

CONCLUZIE

În această lecție despre Isus Preotul, am analizat contextul vechi-testamentar al slujbei lui Isus, văzând că Dumnezeu a rânduit preoți care să pregătească și să conducă poporul Său în prezența Sa sfântă, pentru a-I primi binecuvântarea. Am mai văzut și cum a îndeplinit Isus acest slujbă în Noul Testament, devenind Marele nostru Preot. Și am examinat câteva dintre modurile în care putem aplica principiile lucrării preotești a lui Isus la viața noastră din lumea de azi.

Isus este împlinirea supremă a slujbei preotești biblice. Fiind Marele nostru Preot, El ne pregătește pentru a trăi în sfânta prezență a lui Dumnezeu și a fi binecuvântați de El în moduri uluitoare. Acele binecuvântări nu sunt rezervate doar pentru viitor. Prin jertfa și mijlocirea lui Isus, Tatăl vrea să ne facă să gustăm viața noastră veșnică chiar acum, în lumea în care trăim. De aceea, noi, ucenicii lui Hristos, ar trebui să ne bucurăm de lucrarea preotească a lui Isus și să tânjim după ziua în care vom fi primiți chiar de El în prezența lui Dumnezeu din noile ceruri și noul pământ. Ar mai trebui și să ne bazăm pe lucrarea actuală a lui Hristos ca Mare Preot, care mijlocește chiar acum pentru noi în curțile cerului, și să beneficiem de ea.